Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№7 (774)

16 – 20 лютого 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Їм янголи всміхаються з небес

6 стор.

Ціна за право жити у вільній державі

11 стор.

Бісмарк був правий...

3 стор.

“Десна” знову готує до бою…

169-й навчальний центр Сухопутних військ Збройних Сил України “Десна” повертає собі славу. Ще кілька років тому, до наказу його розформувати, тут готували піхотинців, танкістів, автомобілістів, десантників та інших фахівців сухопутних військ. Та “Десна” зберегла практично всю навчально-матеріальну базу, казарми та полігон, і нині готова навчати військовослужбовців за 135-ма спеціальностями.

Зараз у навчальному центрі, на Чернігівщині, проходить активна підготовка мобілізованих військовослужбовців. Близько п’яти тисяч чоловіків з усієї України згадують свої військові навички, котрі колись здобували, проходячи строкову службу в українській армії та Збройних силах колишнього Союзу.

– Більше ста тисяч військовозобов’язаних були оповіщені працівниками військових комісаріатів України в ході проведення заходів четвертої хвилі мобілізації, – повідомив заступник керівника Головного департаменту з питань національної безпеки та оборони Адміністрації Президента України Олексій Покотило. – Сьогодні на збори та підготовку в навчальні центри Збройних Сил направлено понад 22 тисячі військовозобов’язаних, з них понад три тисячі – добровольці. Середній вік відмобілізованих – 35-40 років. Офіцери запасу проходять перепідготовку при вищих військових навчальних закладах, сержантський та солдатський склад – у навчальних центрах Сухопутних військ в селищі Десна на Чернігівщині та Старичі, що у Львівській області.

3 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Всі зусилля – на припинення кровопролиття, недопущення виникнення чергового замороженого конфлікту в Європі

18 лютого в Києві відбулася зустріч заступника Міністра оборони України – керівника апарату Петра Мехеда із доповідачем Комітету з політичних питань і демократії Парламентської асамблеї Ради Європи Крістиною Зеленковою.

Заступник Міністра оборони України – керівник апарату висловив вдячність членам делегації Комітету з політичних питань і демократії Парламентської асамблеї Ради Європи за увагу, яку ПАРЄ приділяє Україні в цей важливий для нашої держави час. Він також поінформував представників іноземної делегації щодо поточної воєнно-політичної ситуації в Україні.

Як підкреслив Петро Мехед, Україна дуже відповідально ставиться до виконання взятих на себе міжнародних зобов'язань.

– Незважаючи на систематичне порушення Російською Федерацією та терористами Мінських домовленостей, керівництво України спрямовує всі зусилля на припинення кровопролиття, мирне врегулювання та недопущення виникнення чергового замороженого конфлікту в Європі, – наголосив він.

За словами заступника Міністра оборони України – керівника апарату, починаючи з 00.00 15 лютого оголошено режим припинення вогню вздовж всієї лінії зіткнення в Донецькій і Луганській областях, як це передбачено домовленостями, досягнутими в Мінську в "нормандському форматі" за участі президентів України, Франції, Росії і Канцлера Німеччини, а також учасниками контактної групи.

– В цілому це дало змогу зменшити напругу збройного протистояння. Однак терористи жорстоко та цинічно продовжують обстріли не лише наших військових, але й цивільного населення. На сьогодні особливу тривогу і увагу викликає ситуація на дебальцевському плацдармі, – підкреслив він.

Петро Мехед зауважив, що бойовики не пропустили спостерігачів ОБСЄ в Дебальцеве. Місія ОБСЄ закликає сторони конфлікту забезпечити доступ спостерігачів для моніторингу режиму.

– Ситуація під Дебальцевим може бути використана для зриву режиму припинення вогню, – наголосив заступник Міністра оборони – керівник апарату. – Ми маємо підстави стверджувати, що Російська Федерація залишається основним та єдиним джерелом збройного протистояння на сході України. Адже офіційно декларуючи зацікавленість у мирному врегулюванні конфлікту та дистанціюючись від самопроголошених "ДНР" і "ЛНР", Російська Федерація продовжує приховане постачання зброї та підготовку незаконних збройних формувань, у тому числі на власній території. Значна частина військ Російської Федерації приховано розташована на території України і безпосередньо бере участь у бойових діях.

Одним із основних механізмів боротьби з агресором Петро Мехед назвав висвітлення правдивої та об'єктивної інформації про ситуацію в Україні, а також ведення двосторонніх консультативно-дорадчих діалогів.

Він підкреслив, що в сучасних надзвичайно складних умовах потрібно докласти усіх можливих зусиль щодо збереження існуючого формату співробітництва між Україною та Парламентською асамблеєю Ради Європи.

Своєю чергою, доповідач Комітету з політичних питань і демократії ПАРЄ Крістина Зеленкова зазначила, що Україна може розраховувати на подальшу допомогу і підтримку Парламентської асамблеї Ради Європи.

ЗА ВИЯВЛЕНИЙ ГЕРОЇЗМ

Командир 128-ї Мукачівської гірсько-піхотної бригади Сергій Шаптала – Герой України

Президент України Петро Порошенко під час робочої поїздки до Донецької області у місті Артемівськ відвідав розташування українських військових, які були перегруповані з Дебальцевого. Він подякував українським воїнам за мужність.

Президент вручив державні нагороди та поінформував про присвоєння звання "Герой України" за виявлений героїзм у захисті територіальної цілісності та суверенітету і високий професіоналізм під час бойових дій в Дебальцевому командиру 128-ї Мукачівської гірсько-піхотної бригади Сергію Шапталі. "Пане полковнику та весь особовий склад, дякую вам за зразкове виконання бойового завдання, за мужність та героїзм, які ви демонстрували протягом 6 місяців. Сьогодні вами пишається не лише Мукачеве і Закарпаття, а вся Україна", – зазначив Петро Порошенко.

Глава держави оглянув розташування українських військових, які були перегруповані з Дебальцевого, та поспілкувався з ними.

Президент провів нараду з військовим керівництвом.

ОБМІН ДОСВІДОМ

Модернізація програми безпеки польотів

У штабі Командування Повітряних Сил Збройних Сил України відбулася робоча зустріч офіцерів відділів безпеки польотів Повітряних Сил та Військово-Морських Сил Збройних Сил України з делегацією Королівських Військово-повітряних сил Збройних сил Канади.

Делегація гостей прибула під керівництвом представника управління безпеки польотів Командування Королівських ВПС пана Жака Мішода. Українську сторону очолив тимчасово виконуючий обов'язки начальника штабу Командування ПС ЗС України генерал-майор Віктор Гамора.

Під час зустрічі українською та канадською стороною були проведені брифінги-презентації, в ході яких сторони розглянули структури та завдання підрозділів безпеки польотів військової авіації, а також питання щодо проведення експертної оцінки з питань безпеки польотів.

- Ми прибули сюди не для того, щоб указувати вам, що робити. Основна наша мета, допомогти у тих питаннях, в яких ви цього потребуєте, зокрема у питаннях модернізації вашої програми безпеки польотів,- зазначив пан Жак Мішод. – Щодо наших порад українським колегам, то першою з них буде рекомендація зі створення більш сприятливих умов для незалежного розслідування авіаційних подій вашими спеціалістами з питань безпеки польотів.

По завершенню брифінгу сторони обмінялися цінними подарунками та відвідали філію Національного військово-історичного музею України – музей Повітряних Сил Збройних Сил України.

Окрім того, відповідно до програми візиту, іноземна делегація побувала в одній з авіаційних частин транспортної авіації Повітряних Сил ЗС України, де сторони також мали змогу обмінятися досвідом і методиками з питань польотів авіації та техніки безпеки наземних дій.

Владислав Дем'яненко. "Крила України" Фото автора.

НАШІ В ЛІБЕРІЇ

Рятування на воді

У Республіці Ліберія військовослужбовці національного контингенту здійснили практичне тренування з проведення пошуково-рятувальних робіт над водною поверхнею.

До тренування, що проходило в прибережній смузі Атлантичного океану, в гирлі річки Сент-Пол, залучалися визначені екіпажі вертолітних ланок, особовий склад пошуково-рятувальної та парашутно-десантної служби та медики загону.

Під час тренування екіпажі вертольота Мі-8 практично відпрацьовували польотні завдання на пошук потерпілих та провели рятувальні роботи з режиму висіння над водною поверхнею, забезпечуючи при цьому безперебійну роботу спеціалістів пошуково-рятувальної групи. Роль умовно постраждалих виконували медики загону, які за допомогою сигнальних засобів позначали своє місце знаходження.

За словами командира загону військового льотчика 1-го класу полковника Петра Пліса, лише на український миротворчий контингент покладено завдання з пошуку та евакуації потерпілих повітряним шляхом як з водної поверхні, так і з суші. Постійно визначений екіпаж та спеціалісти пошуково-рятувальної та парашутно-десантної служби загону несуть чергування в режимі SAR Stend by.

– Будь-якої хвилини екіпаж та рятувальники загону можуть бути підняті для надання допомоги потерпілим, – говорить полковник Петро Пліс. – В таких екстрених випадках головною запорукою успіху в проведенні пошуково-рятувальних операцій є професіоналізм та натренованість як льотного складу, так і рятувальників. Власне, такі тренування націлені на це.

За роботою українських миротворців спостерігали представники регіонального офісу з керування безпекою польотів західноафриканського регіону ООН, відділу технічного контролю та контролю якості авіації ООН. Вони дали високу оцінку роботи українських миротворців.

Сергій Фурдик. Фото автора.

Мінус Дебальцеве. **Бісмарк був правий...**

Видатний німецький державний та політичний діяч 19-го століття Отто фон Бісмарк на довгі роки одним, уже крилатим висловом, охарактеризував істинне обличчя Росії, її підлу зовнішню політику та агресію. “Будь-які угоди з Росією не варті й паперу, на якому написані”, – сказав він, та як у воду глядів.

Черговим нехтуванням міжнародного права стало захоплення міста Дебальцеве. Російськими військами, російською зброєю та технікою. Сумніви зникли, навіть у найбільш “занепокоєних” європейців. Особливо, коли в ніч довгих переговорів нормандського формату в Україну цинічно в’їхало півсотні танків, сорок РСЗО та десятки вантажівок. Той, хто хоче миру, не озброюється! Правий був Бісмарк!

Мабуть, Президенту України – Верховному Головнокомандувачу Збройних Сил України Петру Порошенку важко було підібрати слова у зверненні до народу. Приймаючи військовослужбовців з окупованого і вщент зруйнованого Дебальцевого, Глава держави запевнив українців та світову спільноту, що жодного котла в районі цього населеного пункту не відбулося. Не без втрат, але українські воїни, разом з технікою та озброєнням, вийшли з так званого дебальцевського плацдарму. Президент Петро Порошенко заявляє, що операція з виведення військ із Дебальцевого розвіяла міф про оточення бойовиками сил АТО в цьому районі. Про це він повідомив на відкритті засідання РНБО у середу ввечері.

– Операція щодо виходу сил АТО з Дебальцевого доводить, що ніякого котла там не було, – сказав Президент.

За його словами, район Дебальцевого залишили близько трьох тисяч українських військових, виведено майже 200 одиниць техніки.

– Кожного дня (після останньої зустрічі у Мінську) ми мали по кілька переговорів, щоб примусити бойовиків та Росію, яка їх підтримує, припинити вогонь. Однак коли Україна неухильно виконувала домовленості, росіяни спробували зняти військові підрозділи з інших напрямків, сконцентрувавши їх на дебальцевському плацдармі і намагаючись оточити наших воїнів. Тому я віддав наказ щодо підготовки операції з планового виходу сил АТО із Дебальцевого. О 00.30 год 18 лютого наші військові чотирма колонами почали організовано залишати позиції по тих напрямках, оборону на яких тримали наші десантники, – додав Петро Порошенко.

За його словами, росіяни та бойовики пропонували бійцям сил АТО віддати їм зброю та техніку в робочому стані, підняти білий прапор та залишити місто, проте “ніхто не погодився на цю принизливу пропозицію”.

Під час вказаної операції багато українських бійців отримали поранення, ЗМІ повідомляють про десятки загиблих.

Юрій Ігнат. “Крила України”.

РНБО прийняла рішення запросити миротворців ООН

Рада національної безпеки і оборони України на засіданні, яке пройшло під головуванням Президента Петра Порошенка, прийняла рішення про звернення до ООН з проханням направити в Україну миротворчу місію, яка буде діяти відповідно до мандата Ради Безпеки ООН.

Відкриваючи засідання, Глава держави зазначив: “Найкращий для нас формат – це поліцейська місія Євросоюзу. Це буде найбільш ефективним гарантом безпеки в ситуації, що склалася, коли слово мира не дотримується ні Росією, ні тими, кого вона підтримує”.

Петро Порошенко повідомив, що під час Мінських переговорів попередньо обговорював це питання з президентами Франції та Росії, а також з Канцлером ФРН, передбачаючи, що Мінські домовленості можуть не виконуватися. Президент відзначив, що тепер буде розпочато офіційні консультації, які зможуть забезпечити мир.

Крім цього, РНБО схвалила зміни до Закону про правовий режим воєнного стану, напрацьовані за дорученням Президента. Глава держави зазначив, що зміни враховують досвід і особливості гібридної війни. Він висловив сподівання, що Верховна Рада після обговорення підтримає внесення цих змін. “Нам треба бути готовими боронити державу”, – заявив Петро Порошенко.

РНБО також прийняла рішення про створення воєнного кабінету при РНБО, до складу якого увійдуть керівники країни та силових блоків органів влади.

Також розглянуто комплексні заходи щодо посилення безпеки держави. Кабінету Міністрів та Службі безпеки доручено напрацювати нове положення про єдину державну систему запобігання, реагування та припинення терористичних актів і мінімізації їх наслідків.

РНБО також затвердила комплекс заходів з побудови в країні єдиної системи цивільного захисту.

Також РНБО затвердила план проведення багатонаціональних навчань за участі Збройних Сил України на території України та їх участі у навчаннях за межами країни у 2015 році, а також допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України для участі у навчаннях.

Крім цього, затверджено заходи щодо створення належної матеріально-технічної бази для лікування, реабілітації та оздоровлення військовослужбовців. Йдеться про передачу в тимчасове користування Міноборони та силових відомств лікувальних можливостей профспілок, інших лікувальних та оздоровчих закладів. “Героям війни необхідно забезпечити повноцінну реабілітацію після участі в бойових операціях”, – наголосив Президент.

Петро Порошенко, говорячи про ініціативу залучити миротворчий контингент ООН на Донбасі, підкреслив, що Росія не може і не має права брати участь у миротворчому контингенті в регіоні:

– Хотів би твердо наголосити, що Росія, як країна-агресор, не може і не буде брати участь у цій миротворчій операції. Ми не погодимося на такий формат, який має легалізувати багатотисячний російський контингент. І нам таких “миротворців” вже вистачає.

ІНІЦІАТИВА

В Україні хочуть відродити нагородження бойових частин

Вище керівництво України розглядає можливість відродження практики нагородження відзнаками не лише окремих бійців, а й цілих бойових підрозділів.

Про це на брифінгу заявив речник АТО Андрій Лисенко, передає кореспондент Укрінформу.

“За час боїв, які ведуть українські військові на передовій, спостерігається масовий героїзм наших воїнів. Тому не виключено, що буде повернута практика нагородження саме підрозділів, а не просто воїнів. Мені відомо, що до вищого керівництва держави уже звернулася група “Інформаційний спротив” із проханням повернутися до практики саме вручення бойових прапорів, почесних найменувань та нагородження власне бойових частин вищими державними нагородами”, – зазначив Лисенко.

За його словами, ця ініціатива стосується не тільки штатних підрозділів Збройних Сил України або МВС, а й добровольчих батальйонів.

“Я думаю, що ця ініціатива буде підтримана, оскільки наші воїни виявляють не просто хоробрість. мужність, а винятковий героїзм. І це має бути відзначено”, – наголосив речник АТО.

Десантники тримають позиції

Особовий склад Високомобільних десантних військ Збройних Сил України продовжує виконувати бойові завдання на Донецькому напрямку. На визначених рубежах “крилаті піхотинці” утримують противника та при потребі наносять вогонь у відповідь.

Тільки протягом цього місяця сепаратисти та російські найманці зазнали великих втрат як у живій силі, так в техніці та озброєнні. Вмілими та професійними діями воїни – десантники із боями відсунули противника, звільнивши деякі ділянки української території від терористів.

Особовий склад однієї із окремих аеромобільних бригад посилив свої позиції, що не дозволило незаконним збройним формуванням просунутися вперед.

В черговий раз сепаратисти не дотримуються режиму припинення вогню. Ними було здійснено мінометний обстріл блокпоста, що розгорнутий поблизу села Тошковка на Луганщині. Воїни-десантники у відповідь нанесли артудар по ворожому розрахунку.

Руслан Лінник. Фото автора.

НАВЧАННЯ МОБІЛІЗОВАНИХ

“Десна” знову готує до бою...

Закінчення. Початок на 1 стор.

У “Десні” ж сьогодні навчають практично всього, що потрібно на війні. Тут працюють майже всі навчально-тренувальні місця: тактичне поле з психологічною смугою перешкод, танкодром для водіння бойової техніки, танкова директриса, де бійці вдосконалюють стрільбу з озброєння танка тощо.

Практикуються бійці і в стрільбі з автомата та гранатомета. Майже щодня вони проводять свій робочий час на стрільбищі.

Варто додати, що кожен “мобілізований курсант” повинен добре відстрілятися та обов’язково пройти “обкатку” танком.

Досвідчені інструктори, котрі вже побували на Донбасі, кажуть, що така наука допоможе легше звикати до бойових дій та уникнути смерті.

– Інструкторами призначено військовослужбовців, які мають власний бойовий досвід, набутий в зоні АТО. На сьогодні понад 80 відсотків штатних військовослужбовців навчального центру такий досвід мають, – наголосив заступник начальника навчального центру полковник Едуард Москальов. – Крім того, до навчального процесу залучені військові фахівці з усіх оперативних командувань, офіцери Генерального штабу та Командування Сухопутних військ Збройних Сил України, які також мають відповідний бойовий і фаховий досвід.

Приємно вражає настрій мобілізованих. В очах горить вогник патріотизму та ентузіазму. Можливо, й воювати не доведеться, проте, за наказом, вони готові дати ворогу гідну відсіч.

Віктор Ануфрієв. Фото Олександра Штупуна.

На Донецькому рубежі – зведений загін Повітряних Сил

На одному із бойових рубежів Донецького напрямку продовжує виконувати завдання особовий склад зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України.

– Одне із основних завдань військовослужбовців підрозділу – це охорона об'єкта та недопущення просування противника за межі дорученого рубежу. Особовий склад опанував різні зразки озброєння та професійно його використовує під час бою, завдаючи противнику значних втрат. Офіцери Повітряних Сил навіть за короткий час освоїли танк Т-64Б, – розповів командир загону.

Варто зазначити, що грізною зброєю в їхніх руках стали зразки озброєння з російським маркуванням, які українські воїни захоплюють під час боїв із російськими найманцями та сепаратистами. Для прикладу, це 100-мм протитанкові гармати МТ-12 "Рапіра", автоматичні гранатомети станкові АГС-17 "Пламя", великокаліберні кулемети НСВ-12,7 "Утёс", протитанкові керовані ракетні комплекси 9К111 "Фагот". Крім того, у наше військо поповнилося БТР-80, МТ-ЛБ та авто "Урал".

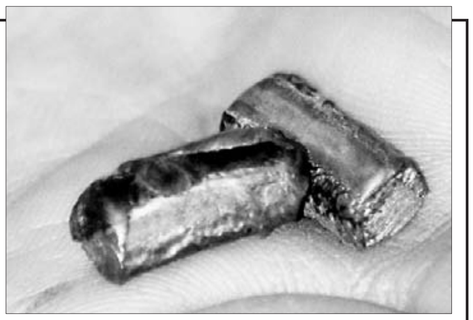
Руслан Лінник.

ЗАБОРОНЕНА ЗБРОЯ

Фото уламка з касети російських "Смерчів"

Ось так виглядає "начиння" касетних ракет російських ракетних систем залпового вогню, що вбивали і калічили мирних людей в Краматорську та військовослужбовців, які були під час обстрілів на аеродромі поблизу цього міста.

На високій швидкості цей шматочок металу вириває м'язи, трощить кістки. Він навіть здатен пробити легку броню.

Ці шматочки металу, що ви бачите на фото, були вилучені з місць, де відпочивали і спали бійці сил АТО.

До речі, використання касетних боєприпасів заборонено у всіх цивілізованих країнах світу. Однак Росія цих домовленостей не дотримується.

Ті, що рятують життя

Медики з першого добровільного медичного батальйону продовжують рятувати життя пораненим бійцям в зоні АТО. За останні дні вони прооперували та вивезли до військових госпіталів понад півсотні бійців АТО.

Велика перевага цього медичного підрозділу полягає в кількох речах. Перше – тут служить 36 професійних медиків, більшість з яких мають досвід екстремальної медицини. Наприклад, відомий в Україні травматолог Олександр Лічевський.

Інше – госпіталь обладнаний унікальною хірургічною палатою, змонтованою на базі вантажного автомобіля. Це дозволяє медикам проводити операції прямо на передовій, що значно полегшує відновлення здоров'я нашим бійцям в майбутньому.

Однак, за словами медиків, важким питанням є транспортування прооперованих до госпіталів, адже їм просто не вистачає сучасних реанімобілів, які можуть евакуювати поранених розбитими дорогами.

ПРОТИПОВІТРЯНА ОБОРОНА

Збили сім безпілотників противника протягом місяця

За останній місяць системи ППО Збройних Сил України на західному напрямку району проведення АТО збили сім безпілотних літальних апаратів противника.

За допомогою цих дронів ворог намагався провести повітряну розвідку позицій наших військ.

Загалом, якщо порівняти стан справ з початку проведення АТО, то можна констатувати значний прогрес у фаховості українських боронителів неба. Тепер повітряні розвідники противника не мають такої безкарності.

ВСЕ ДЛЯ ФРОНТУ

Рівненщина поповнила арсенал українських артилеристів

Військові ремонтники з Рівненщини продовжують відновлювати озброєння і військову техніку для підрозділів Збройних Сил України.

Цехи окремої військової частини забиті "під зав'язку". Роботи вистачає чоловікам і тендітним жінкам. Зараз тут на ремонті перебувають 152-мм гаубиці Д-20, 100-мм протитанкові гармати МТ-12 "Рапіра", 85-мм протитанкові гармати Д-48. Днями військові ремонтники поповнили артилерійські колективи Збройних Сил України відновленими самохідними артилерійськими установками 2С1 "Гвоздика".

Командування частини відзначає, що спільними зусиллями місцевої громади і підприємців техніку вдається ставити, як то кажуть, на колеса в кілька разів швидше.

Також воїни цієї частини залучаються до конвоювання і обслуговування військової техніки в зоні проведення антитерористичної операції.

Бійці-ремонтники "на двох фронтах" – у цехах військової частини і на передовій – самовіддано і натхненно дають друге дихання бойовим машинам.

Олександр Гайн.

Передова

Напевно, кожен мешканець України чи то з екрана телевізора, чи то просто на вулиці бачив, як нібито солдатські матері влаштовують пікети біля військових частин. Незалежно від регіону гасло одне – поверніть наших дітей з передової. Мовляв, вони там стоять без зброї в чистому полі, не мають де зігрітись.., а позаду них розташовані українські загороджувальні загони, які не дають хлопцям повернутись додому.

Як правило, на передовій таке поняття, як мобільний зв'язок, – відсутнє. Тому батьки, надивившись різноманітних сюжетів по ТБ, вірять в подібні нісенітниці. Аби взнати, що ж робиться там, де проходить зараз лінія оборони, які хлопці і з яким настроєм там стоять, журналісти передової інформаційної групи виїхали на один із найдальших українських блокпостів.

Перше, що кидається в очі, це великий Державний прапор України, який гордо майорить посеред дороги. Це – перший прапор нашої держави зі сторони сепаратистів. Адже там далі – вже все, вільної землі немає, лише окупована Україна. Я не буду писати про кількість укриттів та бойової техніки. Само собою зрозуміло, що це – життя наших воїнів. Скажу одне – вони тут є. І навіть в більшій кількості, ніж ми очікували. Крім цього, блокпост не залишений сам на сам з ворогом, при необхідності він отримає потужну вогневу підтримку з сусідніх підрозділів. Так, тут немає мобільного зв'язку, точніше він з'являється за кілька хвилин до обстрілу. І хлопці кажуть, що "Київстар" на телефонах тоді просто

зашкалює. Таким чином російські спецслужби радіоелетронної боротьби намагаються вирахувати місця скупчення активних мобільних терміналів і, зрозуміло, наших вогневих позицій та укриттів. Тому хлопці і вимикають свої мобілки. Однак військовий зв'язок в них є і чітко працює. Правдами і неправдами командуванню вдалось забезпечити наших воїнів захищеними від прослуховування та ураження радіостанціями. Звичайно, побут тут далекий від санаторно-курортного… Та в хлопців вириті землянки, які обігріваються пічками. Є чималі запаси дров, води, продуктів і боєприпасів. Та головне, все ж таки, тут – люди.

На блокпості, де довелось побувати нашій передовій інформаційній групі, стоять військовослужбовці з 20-го механізованого батальйону, який раніше був територіальної оборони, а зараз у складі 93-ї окремої механізованої бригади. Всі вони різного віку, однак всі, як один, мають чітку і рішучу позицію – "жодного кроку назад". До речі, ці хлопці звільняли від окупантів Красногорівку та Мар'їнку, а їх побратими по частині захопили в полон вже добре відомий російський танк Т-72.

– Це все брехня, що ми хочемо втекти, а нас не пускають, – розповів один з бійців на ім'я Костянтин. – До того ж, відверта і нахабна. Ми в АТО вже кілька місяців. Звичайно, хочеться і додому, і відпочити. Але щоб ми залишили наші позиції – ніколи!

Підтримує товариша і його військовий побратим Олег.

– Власне на цьому блоці ми стоїмо з грудня, – розповів він. – Бувало всіляке. Однак своєї землі ми не здамо і нікуди не підемо.

Ось такий він – передовий блокпост з безстрашними людьми, справжніми Героями України.

Тарас Грень.

ПЕРСПЕКТИВИ

У Черкасах можуть розпочати серійне складання вантажних автомобілів Hyundai HD

В інтересах Збройних Сил і Національної гвардії України в Черкасах можуть розпочати серійне складання вантажних автомобілів Hyundai HD.

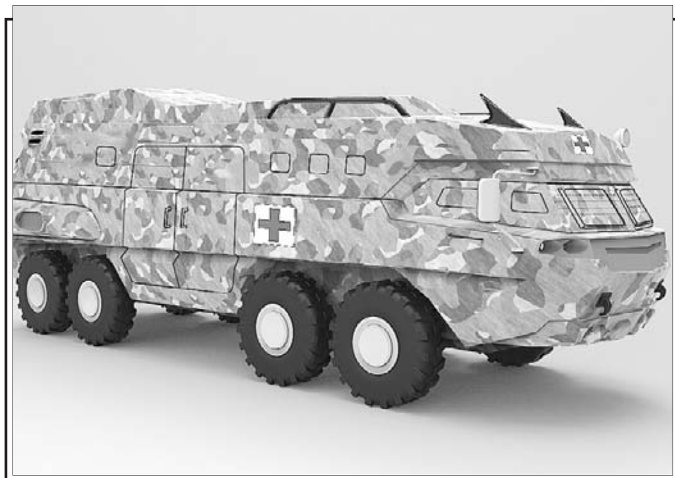

На даний момент для проведення оціночних випробувань були передані вантажні машини двох класів Національної гвардії України. В урочистій обстановці Президент України Петро Порошенко вручив сертифікати на нові вантажівки представнику Нацгвардії і передав перші кілька вантажних автомобілів.

Корейські вантажні автомобілі розглядаються як можлива заміна застарілих радянських багатоцільових транспортних автомобілів ГАЗ-66 "Шишига". І якщо сегмент важких вантажівок в Україні вдається заповнити за рахунок закупівлі армійських КрАЗів, то аналогів ГАЗ-66 в Україні просто немає. Опрацьовується можливість випуску шасі серії Hyundai HD середньотоннажного і великотоннажного класу як бортові автомобілі і бази для спеціальних бойових машин і установки різних кунгів.

Виробництво може бути розгорнуте на базі виробничих потужностей Корпорації "Богдан", які зараз простоюють у зв'язку з економічною кризою. АК "Богдан Моторс" на даний час об'єднує виробничі активи корпорації "Богдан" з виробництва легкових автомобілів (Lada, Hyundai, JAC, автомобілі під власним брендом) в Черкасах і автобусів та тролейбусів в Луцьку потужністю 6 тис. на рік (Автоскладальний завод №1).

НАРОДНА РОЗРОБКА

У Дніпропетровську змайстрували санітарний БТР

Активісти з Дніпропетровська розробили санітарний БТР, здатний евакуювати до 8 тяжкопоранених. Броньований транспортер був створений на базі армійського БТР, але його колісну базу збільшили, наростили висоту, що дало можливість всередині створити умови для роботи медиків.

У санітарному БТР можна не тільки перевозити поранених, але й проводити операції. Для цих цілей всередині є всі умови. Санітарну машину умільці переобладнали з туристичної. "Раніше це був автомобіль для активного відпочинку, але зараз йде війна, і медикам дуже потрібна броньована техніка. Навіть якщо вона не працює на передовій, все одно є ймовірність потрапити під обстріл, постраждати від осколків. У такій техніці медики можуть працювати спокійно, надавати допомогу пораненим" – говорить автор проекту.

Це вже не перший проект зі створення санітарних БТР. Нагадаємо, що на миколаївському бронетанковому заводі вже випускають медичну модифікацію БТР-80 "Святий Миколай". Така техніка вже надходить у війська.

ПЛАНИ

Міноборони цього року закупить бойові літаки і штурмові гвинтівки

У 2015 році Міністерство оборони України планує закупити 89 засобів ураження і 2000 зразків техніки. Про це заявив заступник міністра оборони Петро Мехед.

"Відповідно до оборонного замовлення на 2015 рік, планується поставити на озброєння близько 89 засобів ураження, 66 основних і близько 2000 зразків техніки", – заявив Мехед.

За словами заступника міністра, серед зразків озброєння і військової техніки закуплять: автоматизований комплекс радіоперешкод, десантно-транспортний вертоліт Мі-8, бойовий та навчально-бойовий літак Су-27, пістолети і штурмові гвинтівки виробництва заводу "Форт", військово-транспортний літак Ан-70.

"Крім того, Міноборони уклало договір на закупівлю безпілотних авіаційних комплексів, радіолокаційних станцій протибатарейної боротьби, радіолокаторів ближньої дії, приладів нічного бачення, протитанкових керованих ракет і керованих пострілів", – додав Мехед.

АВТОНОВИНКА

Бронеавтомобіль КрАЗ Кобра

"КрАЗ Кобра" (англ. KrAZ Cobra) – український бронеавтомобіль з колісною формулою 4х4, побудований на основі Toyota Land Cruiser 200 і складається на Кременчуцькому автомобільному заводі за ліцензією канадсько-еміратської компанії "Streit Group".

Бронеавтомобіль КрАЗ Cobra призначений для забезпечення кращого захисту, мобільності і втілив у собі поєднання бронетранспортера і бронеавтомобіля. Cobra забезпечує балістичний захист 5 сторін бронемашини і днища. У стандартній комплектації Кобри – 3 двері, налаштований АРС для водія, командира і 6 членів екіпажу. Існує також 5-дверний варіант для забезпечення інших різних завдань, зокрема таких, як розвідка. Cobra особливо підходить для міських умов бою, але рівною мірою підходить для операцій у сільській місцевості. Cobra має цілий ряд двигунів і трансмісій, які можуть бути встановлені. Лебідка, освітлення, спущене колесо і кондиціонер входять в стандартну комплектацію. Такі компоненти, як підвіска і гальмівна система, можуть бути модернізовані залежно від цілей використання бронемашини. Моторний відсік і паливний бак також броньовані. Салон автомобіля може бути налаштований для конкретних вимог. Салон включає в себе 2 + 6 стендові місця і 3 двері або 2 + 2 + 4 лави і 5 дверей. Автомобіль здатний працювати в діапазоні температур від -20°С до +55°С.

Характеристики КрАЗ Cobra:

Тип двигуна: 4.5 дизель або 5.7 бензин
Розміри: ширина – 1,970 мм і довжина – 4950 мм і висота – 1,890 мм
Коробка передач: автоматичний і ручний
Колісна база: 2,850 мм
Кінських сил: 236hp або 381hp
Конфігурації: 4 Х 4
Ємність паливного бака: 93 л
Підвіска: елементи підвіски посилені
Тип палива: дизель / бензин
Бронювання: рівень CEN рівня B6
Запас ходу: 497 км
Місць: до 9 осіб

МОТОМІКС

Багі+ПТРК = протитанковий мотовсюдихід

У рамках демонстрації нової техніки для армії, яка днями пройшла в Нових Петрівцях, дебютував армійський мотовсюдихід, здатний вести боротьбу з танками. За даними ЗМІ, його створили на базі відкритого вантажного багі CF Moto Tracker.

Про необхідність використовувати квадроцикли та UTV в армійських операціях ми писали уже давно. Така техніка не тільки здатна несподівано висадити розвідроту, але ефективно вести боротьбу з броньованими цілями. До того ж, її буде нелегко виявити, і вона може моментально міняти позиції.

На одному з українських підприємств вирішили створити протитанковий мотовсюдихід, який може використовуватися як в армійських частинах, так і в добровольчих батальйонах і Національній гвардії.

На раму всюдихода-UTV CFmoto Tracker 800 був встановлений ПТРК з дистанційним управлінням. У комплекті – ще дві запасні ракети.

Потужне шасі UTV з двигуном 63 к.с. і варіатором має повний привід і можливості блокування диференціала. Такий UTV може розвивати швидкість до 105 км/год і завдяки унікальній прохідності з'явитися там, де його не чекають. Час підготовки пострілу – мінімальний. Протитанковий всюдихід має екіпаж 2 особи і також може бути оснащений стрілецькою зброєю.

Його планують використовувати як додатковий засіб для ураження броньованих цілей в тих місцях, де велика бронетехніка не зможе пройти. До того ж, вартість такого протитанкового UTV – трохи більше $ 10000.

Відмінна розробка українського ВПК вже скоро може відправитися в зону АТО.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

"АвтоКрАЗ" виготовив нову модель бронемашини KRAZ SHREK для НГ України

У Кременчуці на заводі "АвтоКрАЗ" презентували нову модель бронеавтомобіля KRAZ SHREK (КрАЗ-5233ВЕ). П'ять таких машин відправлять на службу в Національну гвардію, поряд з тим, що виконуються закордонні поставки.

Керівник підприємства Роман Черняк відзначив, що його вартість коливається в межах $ 300 000-600 000 залежно від комплектації. Завод при потребі може виробляти від 20-ти до 25-ти таких машин на місяць.

KRAZ SHREK здатний транспортувати екіпаж у складі командира, водія і 10 бійців. Заступник техдиректора АвтоКрАЗу Сергій Дунь заявив, що рівень захисту машини виконаний за натовськими стандартами. Броня автомобіля захищає від стрілецького озброєння і здатна витримати підрив на двох шестикілограмових мінах.

20 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Їм янголи всміхаються з небес

Вони поклали своє життя на вівтар нашої свободи: за честь, за гідність, за право бути українцем і за свою Батьківщину. Вони не замислювались про те, що будь-якої миті у протистоянні з владою тирана-Януковича може обірватись їхнє земне життя, а їхні душі відійдуть у вічність. Вони лише чітко усвідомлювали, що повалити злочинний режим можна лише силою. І це комусь потрібно буде робити, навіть якщо при цьому доведеться загинути. Такою є ціна свободи...

11 лютого 2015 року Президент України Петро Порошенко підписав Указ "Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні". Документом встановлено щорічне відзначення 20 лютого Дня Героїв Небесної Сотні – на знак вшанування відваги, сили духу і стійкості громадян, які віддали своє життя під час Революції гідності (листопад 2013 року – лютий 2014 року), захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє України.

Від мирного протесту до силового протистояння

Тисячі, десятки, сотні тисяч вільних українців більше року тому вийшли на вулиці і майдани по всій Україні – від Ужгорода і до Луганська, від Чернігова і до Севастополя – аби висловити свою незгоду через відхід політичного керівництва країни від законодавчо закріпленого курсу на Європейську інтеграцію.

Відтак, мирні протести, після кількох спроб їхнього розгону владою, переростають у силове протистояння. Жорстокість і безкарна вседозволеність силовиків щодо беззбройних людей, викликають нову, потужні хвилю протестів по всій країні, виводячи на вулиці ще більше незгодних і рішуче налаштованих українців.

Чоловіки, як ті, у кого за плечима є армійський гарт, зокрема й участь у миротворчих місіях у гарячих точках, так і зовсім ще юні студенти-"ботаніки", гуртуються в імпровізовані дружини – самооборону Майдану. Саме ці організовані підрозділи – сотні – згодом стають основною рушійною силою "Революції гідності". Так, наприкінці грудня 2013 року у 17 сотнях самооборони налічувалося до 5 тисяч добровольців. На початок лютого 2014 року загальна кількість членів самооборони сягала майже 10 тисяч осіб. А станом на 6 лютого 2014 р. існувало вже 39 сотень самооборони, загальною чисельністю понад 12 тисяч бійців. Під кінець місяця Самооборона Майдану налічувала 42 сотні. Не принижуючи ролі усіх учасників революції, які не тільки своєю чисельністю й організованістю, а, що головне, – рішучістю і силою духу, фактично не залишили шансів владі Януковича, саме організовані підрозділи взяли на себе основний удар тоталітарного режиму, старанно вибудовуваного "сім'єю". А далі були нові сутички, нові постраждалі і… перші загиблі.

За волю і кращу долю

Перша сумна звістка прийшла з Києва, який, власне, і був епіцентром спротиву. Трапилось це наприкінці грудня 2013 року. Приблизно о 18.00 вечора 18 грудня біля торговельного центру "Квадрат", що на вулиці Гната Юри, був жорстоко побитий невідомими інженер-програміст Павло Мазуренко (з його слів, били 5 чоловік в амуніції "Беркута"). Чоловік, якого звинуватили в участі на мітингу Євромайдану, від госпіталізації швидкою допомогою відмовився. Помер він 22 грудня в реанімації Київської міської клінічної лікарні № 12. За висновком судово-медичної експертизи – від двосторонньої пневмонії.

Нове загострення ситуації у центрі Києва почало набирати обертів вже у січні 2014 року. Через кілька днів після ухвалення тодішньою Верховною Радою України скандально відомих законів від 16 січня, які охрестили в народі "диктаторськими", силовики вдались до чергової спроби силового розгону Майдану. Під час штурму барикад протестантів спецпідрозділами міліції в хід пішла вогнепальна зброя. Трапилось це 22 січня 2014 року. У цей день під час сутичок на вулиці Грушевського обірвались життя двох кращих представників братніх народів – білоруса Михайла Жизневського (громадянина Республіки Білорусь) і вірменина Сергія Нігояна – уродженця Дніпропетровщини.

Втім, як виявилось згодом, це були не єдині жертви цього дня. Напередодні з Олександрівської лікарні невідомими було викрадено двох активістів Юрія Вербицького та Ігоря Луценка. 22 січня в околицях села Гнідин Бориспільського району Київської області було знайдено тіло Юрія зі слідами тортур. Офіційною причиною його смерті лікарі назвали переохолодження. Крім того, вогнепальні поранення і травми, отримані під час штурму на Грушевського, стали причинами смерті Романа Сеника (родом із Львівщини) та волинянина Олександра Бадери. Вони пішли із життя у лікарняних палатах.

Пізніше у лікарні від виснаження організму та переохолодження помирає активний учасник Євромайдану Богдан Калиняк з Прикарпаття, а на самому каркасі "недобудованої" ялинки знаходять повішаним Віктора Хом'яка із Волині.

13 лютого трагічна новина прийшла із Запоріжжя. Там, на дорозі між селами Червоний Яр та Івангород у Запорізькому районі, було знайдено спалене у власному авто тіло активіста місцевого автомайдану Сергія Синенка. У відеозверненні відповідальність за вбивство взяли на себе так звані "Привиди Севастополя".

Але тодішній владі цих смертей виявилось замало. Якщо до цього загибель активістів мала швидше поодинокий характер, то з ухваленням таємного плану "зачистки майдану" і спробою його жорстокої реалізації список загиблих пішов вже на десятки. 18-20 лютого 2014 року стали найбільш кривавими сторінками новітньої історії Незалежної України, подіями, які поставили остаточний хрест на тоталітарному режимі Януковича, принісши нашому народу чимало горя і сліз. Зіткнення спецпідрозділів з мітингарями на вулиці Інститутській переросло у справжнє криваве побоїще. Спецпризначенці, серед яких, як виявилось згодом, було чимало перевдягнених російських силовиків, відкрили вогонь на ураження. У хід проти "непокірного люду" пішли автомати і снайперські гвинтівки. Це була передсмертна агонія кримінально-диктаторської системи Януковича, яку врятувати не могло вже ніщо…

21 лютого 2014 року офіційна влада України юридично визнала жертвами загиблих мітингувальників Майдану. Цього дня на Майдані відбулось прощання із загиблими повстанцями, яких в жалобних промовах назвали "Небесною сотнею". А тим часом сам колишній президент із своїм найближчим оточенням поспіхом тікав із Києва до Харкова, потім Донецька, Криму і врешті – до Росії.

Скільки ж насправді людей забрали ті події, сьогодні достеменно не відомо, та їхні імена в пам'яті народній залишаться назавжди. За офіційними даними, кількість Героїв "Небесної сотні" сягнула 112 чоловік. Останнім цей траурний список "поповнив" киянин Олександр Гриценко, за життя якого лікарі боролися майже рік. Так, внаслідок важкого вогнепального поранення в голову активіста Майдану прооперували спочатку в Україні, а згодом доправили до військового шпиталю у Чехії. Смерть чоловіка настала 9 грудня вже в Україні. Як зазначили судмедексперти – внаслідок тяжких черепно-мозкових поранень.

Втім, у ЗМІ фігурували й інші цифри. 10 квітня 2014 року в українських мас-медіа була поширена інформація про те, що список жертв Євромайдану може сягати 780 осіб. Про це на брифінгу повідомила волонтер-медик Анастасія Поліщук.

– Наскільки нам відомо, 780 людей загинули. До цього числа входять близько 300 людей, які зникли з лікарень (ЛШД, інших медзакладів), їх вивезли і потім спалили в крематоріях. Стосовно цих людей звертаються, шукають, але не можуть знайти... У Будинку профспілок (на 4-8-му поверхах) були близько 200 поранених, які не могли самостійно пересуватися, не могли бачити, із черепно-мозковими травмами – вони живцем згоріли. Звідти трупи вивозили в невідомому напрямку мікроавтобуси VW чорного кольору без номерів, – розповіла Поліщук.

Наступного дня тодішній міністр охорони здоров'я Олег Мусій, який був керівником медичної служби Майдану, цю інформацію спростував, заявивши, що інформація про 780 загиблих є провокацією і не відповідає дійсності. Він підтвердив офіційну статистику, за якою станом на 10 квітня загинули чи померло 105 активістів Майдану.

Ми пам'ятаємо!

Подвиг людей, які заплатили своїм життям за право нашого народу самостійно обирати своє майбутнє, був високо відзначений державою. Так, 24 лютого 2014 р. Верховна Рада України прийняла постанову № 4213 "Про вшанування учасників збройних конфліктів під час мирних акцій протесту". Документ доручав наступному Президентові України присвоїти звання "Герой України" полеглим під час збройних конфліктів упродовж листопада 2013 р. – лютого 2014 р. в Україні. З березня до Закону були внесені зміни, що передбачали нагородження також і смертельно поранених на Майдані, померлих в лікарнях. Український Уряд ухвалив рішення про виплату родинам Героїв Небесної сотні грошової допомоги.

21 листопада з нагоди річниці від початку Революції гідності Петро Порошенко підписав указ № 890, згідно з яким "За громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності" звання Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (посмертно) було присуджено 99 особам, серед яких є і троє жінок – Антоніна Дворянець із Броварів – учасниця ліквідації на ЧАЕС, хмельничанка Людмила Шеремет та Ольга Бура зі Львівщини.

Варто додати, що попри спроби Кремля подати події Революції гідності в Києві як "проплачений Держдепом бунт бомжів" з тріском провалився. Не заглиблюючись в подробиці, достатньо лише глянути список полеглих героїв, серед яких – підприємці і лікарі, вчителі і студенти, музиканти і художники, депутати і журналісти, режисери і спортсмени. Ці люди сміливо дивились в обличчя свого ворога, не ховаючись за чужими спинами, не перечікуючи "негоду" у затишній оселі. Виступили єдиним фронтом і зламали хребет корупційно-тоталітарному режиму – ворогу внутрішньому.

Від Самооборони Майдану до нової Української армії

Сьогодні їхні побратими і колишні соратники по Євромайдану боронять Українську державу на Донбасі. Але тепер вже від ворога зовнішнього. Як відомо, більшість самоорганізованих сотень Майдану згодом стали основою багатьох підрозділів відродженої Національної гвардії України, новостворених добровольчих батальйонів, вдихнувши в них дух свободи і незламності.

І хоча боронити українську землю від зовнішнього ворога їм часто доводиться пліч-о-пліч з колишніми опонентами – військовослужбовцями колишніх внутрішніх військ, міліціонерами – та зараз це не має жодного значення. Адже їхнє бойове товариство вже давно скріпилось потом і кров'ю, спільними сумом втрат і радістю перемог. Українці не раз доводили, що вони вміють згуртовуватись у небезпеку, а ще не відступати і не здаватись, навіть якщо ворог – одна з найбільших військових машин у світі. У єдності наша сила. Ми переможемо!

Андрій Яцик. "Крила України".

Зі словом скорботи

У Львові 15 лютого відбулися заходи, приурочені до Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав та 26-ї річниці виведення військ колишнього СРСР з Республіки Афганістан.

У цей день на "Полі почесних поховань" Личаківського кладовища зібрались представники громадськості, військовослужбовці та ветерани локальних військових конфліктів, які в спільній молитві згадали тих, хто загинув під час бойових дій на території інших держав, а також полеглих героїв, загиблих на Майдані Незалежності та під час антитерористичної операції на сході України. До могил полеглих героїв принесли живі квіти та засвітили лампади.

Поминальні заходи за участю керівництва області і міста та представників громадськості також відбулися біля пам'ятного знака "Громадянам Львівщини, полеглим в Афганістані в 1979-1989 рр.". Там, після покладання квітів, священнослужителі різних християнських конфесій відслужили екуменічну панахиду за загиблими.

Перед присутніми зі скорботним словом виступив голова Львівської обласної організації Української спілки ветеранів Афганістану І.Равлінко.

– Ніколи не думали, що ще раз нам доведеться іти воювати. Як воюють на сході наші побратими в одному строю зі своїми дітьми, – сказав він.

Відзначимо, що у складі підрозділів, які беруть участь в антитерористичній операції в Донецькій та Луганській областях, виконують військовий обов'язок щонайменше 10 воїнів-афганців родом зі Львівщини. Про це розповів член правління ЛОО УСВА Михайло Магеровський.

Володимир Скоростецький.
м.Львів.

Знайомство молоді зі звитяжною історією

Щорічно в Україні 15 лютого відзначається День вшанування учасників бойових дій на території інших держав. В той день у 1989 році була поставлена крапка – останній солдат завершив Афганську війну. Та багато людей, які проживають в Україні, і зараз часто повертають свою пам'ять назад, у страшні дні за тисячі кілометрів від рідної землі.

У бібліотеці-філії №8 Вінницької міської централізованої бібліотечної системи з нагоди державних свят та інших визначних і знаменних дат традиційно відбуваються заходи для читачів за участю гостей бібліотеки. Цього разу студенти ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" зустрілися у стінах бібліотеки з військовими журналістами газети "Крила України". Від нашого творчого колективу до бібліотеки завітали заслужений журналіст України підполковник запасу Віктор Гедз та підполковник Олексій Тригуб, які розповіли молоді про колишніх учасників далекої Афганської війни. Свого часу з матеріалів, що побачили світ у газеті "Крила України", вони склали збірки про воїнів-афганців. Це – книги "Авіатори. Книга пам'яті про загиблих в Афганістані військових авіаторів" та "Нас винты поднимут над землей Афганской". Не так давно була видана чергова книжка – "Грачи" летят в Баграм". Військові журналісти, зокрема, розповіли молодим читачам, що наразі не збираються на цьому ставити крапку. Попереду – нові цікаві люди, які зараз відомі лише небагатьом і про яких невдовзі дізнаються тисячі читачів.

– Через афганське пекло пройшли понад 160 тисяч наших співвітчизників, – розповів Олексій Тригуб. – Не повернулися з війни 3360 синів України. Учасники бойових дій на власні очі бачили страждання і кров, пропустили біль людських втрат крізь свою душу. Здавалося, вже ніколи вони не воюватимуть. Та сьогодні багато з них воюють, вже боронячи рідну, українську землю. Після десятиліть миру вони стали до строю, щоб боронити свій край. І це – їх патріотичний шлях.

– Наші журналісти не раз розповідали про епізоди Афганської війни, – продовжує Віктор Гедз. – Та цю історію неможливо закінчити раз і назавжди. Тому що кожна людина бачить війну по-своєму, пропускаючи усі події крізь біль власної душі. Наш творчий колектив свого часу створив три книги про воїнів-"афганців". Та до редакції приходять ветерани, і кожного разу відкривається нова сторінка. Сьогодні триває чергова війна – українсько-російська. І наші робота – писати правду для тих, хто боронить нашу землю.

Слухаючи слова журналістів, студенти не раз відкривали для себе ту чи іншу цікаву подію, що відбулася кілька десятиліть тому на далекій афганській землі. Багато з них ще не раз прийдуть у бібліотеку, щоб дізнатися про своїх славних співвітчизників.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Командир "афганської" сотні

Про цю мужню людину мільйони українців дізналися ще в добу Майдану, коли він, колишній воїн-інтернаціоналіст, очолив 8-му, так звану "афганську" сотню. А коли на сході розпочалася війна, ветеран пішов воювати, поніс свій бойовий досвід та незламний дух в окопи Донбасу. Коли його не стало, разом із рідними та бойовими друзями сумувала вся Україна. Тож яким він був, афганський сотенний?

Олег Міхнюк трохи не дожив до 48 років – він народився 27 жовтня на Чернігівщині, а загинув 20 серпня на Луганщині.

Родом із селянської родини, із села Мала Дивиця Прилуцького району Чернігівської області.

Одразу ж після повноліття, вже 29 жовтня 1983 року він був призваний до лав Радянської армії та потрапив у навчальний центр 7-ї гвардійської повітрянодесантної Червонопрапорної ордена Кутузова дивізії (Прибалтійський військовий округ Литовська РСР) – славетну "школу абвера" у місті Гайжюнай, отримавши військове звання "сержант". З 4 березня 1984 року служив в 56-й окремій гвардійській десантно-штурмовій бригаді в Афганістані на посаді заступника командира 3-го десантно-штурмового взводу 7-ї роти.

31 травня 1984 року під Гардезом, намагаючись витягнути поранених товаришів з-під прицільного вогню снайпера, сержант Міхнюк був важко поранений. А менш ніж через рік, 21 травня 1985 року, отримав друге поранення під час проведення операції в Мараварській ущелині.

Повернувшись до України, Олег Іванович багато зробив для ветеранського руху і товаришів по службі. З 1991 по 1993 рік він був начальником медико-соціального відділу Української спілки ветеранів Афганістану. З 1994 по 1995 рік – заступником голови правління Київської обласної спілки воїнів-інтернаціоналістів. З 1995 року працював на посаді керівника управління реабілітації та лікування.

В період Євромайдану та Революції Гідності Олег Міхнюк був сотником восьмої "афганської" сотні Самооборони Майдану, у складі якої були переважно ветерани війни в Афганістані.

У квітні 2014 року опублікував статтю в "Українській правді", у якій розкритикував стан справ в українській армії за підсумками російського вторгнення в Крим. Одразу ж після цього, із початком війни на сході України, пішов добровольцем до 24-го батальйону територіальної оборони "Айдар".

У батальйоні досвідчений воїн-десантник користувався величезним авторитетом та повагою. Якщо на Майдані спочатку він був відомий громаді як "Афганець", а потім для майданівців він став "Айдаром", то у батальйоні його частіше поважно називали "Іваничем". Бойові друзі навіть один із своїх безпілотних літальних апаратів назвали на його честь – "За Івановича". На жаль, як і сам герой, цей безпілотник загинув – був збитий сепаратистами 7 січня…

Сам же повний кавалер ордена "За мужність", кавалер двох орденів Червоної Зірки старший сержант Олег Міхнюк загинув в ніч з 20 на 21 серпня 2014 року в бою за визволення Луганська біля селища Новосвітлівка на трасі Краснодон – Луганськ. Загинув як справжній чоловік та воїн – в бою, зі зброєю в руках. І, хоч і бридко, але все ж згадаю, аби наші читачі чітко усвідомлювали, з якою мерзотою наші вояки мають справу на охопленому війною Донбасі – терористам мало було радощів від того, що від осколків їхніх снарядів загинув український герой! Вони спробували сплюжити навіть пам'ять про нього, поширюючи на своїх сепаратистських сайтах та у блогах гидотні фейки про його загибель – начебто, його пристрелив із рушниці 82-річний прадід неповнолітньої дівчинки, яку начебто український "каратель" намагався зґвалтувати! Уявіть собі – 82-річний дідуган пристрелив одного "нацгада", перезарядив дробовик і пристрелив іншого! Хворої фантазії та запалених мізків авторів пасквілю не вистачило на те, щоб замислитися: як би старий дід зміг це зробити, маючи справу з бувалими вояками-"афганцями"?! До того ж, усім відомо місце загибелі Героя – село Новосвітлівка Краснодонського району, а кремлівські пропагандисти намагалися видати його за селище Успінка Лутугінського району, а ніч з 20 на 21 серпня – днем 20-го… На щастя, є численні свідчення бойових побратимів "Іванича", на очах у яких він помер від ран під обстрілом… Зате ми, українці, вкотре переконалися в тому, з якою брехливою й безпринципною гидотою маємо справу, хто наш ворог і які його брудні методи!

Герой Афганістану та Євромайдану виконав свій військовий та громадянський обов'язок до кінця, й пам'ять про нього буде жити, збережена поколіннями українських патріотів. Герої не вмирають!

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Останній солдат

"Хто не па`мятає своєї історії, не має майбутнього". Із таких слів напередодні Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав розпочалася тематична зустріч з членом Національної спілки журналістів України, військовим журналістом полковником запасу Никифором Лисицею під символічною назвою "Пам`ять без кордонів" у окремому полку зв`язку, де командиром полковник Дмитро Задворнов.

Никифор Олексійович поділився з військовиками своїми спогадами про ті пекельні часи. Розповів про історію тієї нікому не потрібної війни та інші цікаві речі.

У заході також взяли участь учні Вінницького технічного ліцею Олександра Ящук, яка прочитала вірш про Афганську війну, та Юлія Залюбівська, що виконала пісню "Мальви".

Начальник клубу старший прапорщик Віталій Кирницький, який проводив захід, зазначив, що на кожне покоління випадає якийсь військовий конфлікт:

– Наші діди захищали свою землю від фашизму, наші батьки виконували обов`язок в Афганістані, а нинішнє покоління захищає свою землю на сході держави від російських терористів.

Зв`язківці, які нещодавно повернулися з виконання бойових завдань у зоні АТО, хвилиною мовчання вшанували тих, хто загинув у військових конфліктах.

Наприкінці зустрічі гостям були вручені подяки від командування частини, а учасники заходу мали змогу переглянути документальний фільм "Останній солдат" про останнього радянського воїну, який загинув на афганській землі.

Боєць в квадраті: “Нас постійно плутали, тому я позначив свій

Їх жартома називають клонованими бійцями НАТО, з ними фотографуються, їх плутають… А коли бачать поряд із близнюками Ярославом і Володимиром Сімчуками їх близнят-дружин, неволі посміхаються. Настільки вже однакові між собою ці дві пари.

“Однакові з лиця”

Кілька тижнів тому брати повернулись із зони АТО. Кажуть, небезпека часто була поряд із ними, але молитва рідних рятувала в хвилини смертельної небезпеки. Але їм було простіше, ніж іншим бійцям, тому що поряд завжди було плече найближчої у світі людини. Дітям Ярослав із Володимиром вирішили не розповідати, куди насправді їдуть. Сказали, що відправились на спортивне змагання і обов’язково привезуть звідти медаль.

– Дружина відпустила зі сльозами на очах, – розповідає Ярослав. – Звісно, не дуже хотіла, щоб я покидав спокійний Тернопіль. Але якщо кожен буде сидіти вдома, то скоро нам не буде, що захищати. Дружини у нас з братом – медики, тож із знанням справи допомогли спакувати аптечки. Найдужче переживала мати, тим паче тата в нас уже три роки як немає. Одного разу у нас сіла батарея в телефоні, якраз перед Різдвом, мати тоді місця собі не знаходила, аж поки ми не вийшли на зв’язок.

Хлопець розповідає, що жартів через те, що вони з братом є близнюками, на фронті було багато. Постійно чули поряд із собою “Двоє з ларця, однакових з лиця”.

– Нас постійно плутали, тому я позначив свій автомат жовтою стрічкою, а брат – синьою. В якийсь момент ми навіть маски одягнули на обличчя, щоб не так увагу до себе привертати. Але приїхали волонтери і кажуть: “Знімайте, знімайте, ми вас впізнали”. Одного разу наша однаковість врятувала життя побратимам. Хлопці із Рубіжного приїхали до нам сфотографуватись, їх дуже здивувало те, що ми близнюки. Коли вони були у нас, їх блокпост розстріляли. Попри непросту ситуацію, ми завжди старалися бути оптимістичними, посміхатись. До речі, спілкувались на Луганщині суто українською мовою. Жодних недомовок через це не було.

Головний оберіг – Євангеліє

Брати стояли на блокпосту в Щасті, якраз у той період, коли поряд із ним не вщухали обстріли, велись практично цілодобові бої. Та, як розповідає Ярослав, з часом до обстрілів звикаєш.

– Найбільш насторожено почуваєш себе вночі, коли починаються обстріли. Загострюєш свою пильність, адже не знаєш, куди і коли може вистрілити. Ми завжди були разом із братом, брали участь у тих самих завданнях, не розлучались. Так нам було простіше. А взагалі ми були готовими до війни, оскільки є націоналістами за своїм світоглядом.

Головним оберегом братів були Євангелії, які вони завжди носили у розгрузці. Також дорогими стали дитячі малюнки.

– Носили повні кишені дитячих малюнків, різних картинок… Вони настільки дорогими стали, що просто не передати словами. Стільки моментів було, коли небезпека крутилась поряд, але завжди щось відводило її, – згадує Ярослав. – Двоє наших побратимів просто чудом врятувались від смерті. Один мав із собою Євангеліє, а інший носив 50 копійок в кишені. Так ось, снаряд, що підірвався біля хлопців, просто дивом їх не зачепив – один

“Життя після ампутації не закінчується. Воно тільки починається”

Євген із позивним “Стафф” є прикладом незламного духу і жаги до життя. Чоловік героїчно пройшов тяжкі бої, втратив ногу, переніс численні операції, лікарні… Не встиг стати на протез, а вже готував техніку для своїх побратимів, приймав машини, керував, працював… Кілька днів тому, напередодні Дня закоханих, 25-річний Євген офіційно одружився із своєю коханою Дариною, з якою він познайомився в госпіталі, куди потрапив після підриву на фугасній міні. Скромне біле плаття у нареченої, милиці і форма “Азову” у нареченого та кохання, якого точно вистачить на усе життя.

“На фугас став свідомо. Краще загину я, аніж тридцять хлопців”

Женя має дві вищі освіти: радіофізика (розробника космічної лазерної військової техніки) і кібернетика. Та на війні чоловіку найбільше знадобились уміння, що він їх здобув на заняттях страйкболом.

– Я служив строкову службу на Десні і в Білорусії, потім залишився на контракт. Коли розпочались події на Донбасі, я одразу ж зателефонував до військкомату і сказав, що хочу служити. Та мені відповіли, що зарано звернувся, що пізніше зателефонують. Я трохи зачекав на дзвінок, а потім вирішив піти на війну добровольцем. Ще на Майдані я побачив батальйон “Азов” і вирішив записатись. Військову справу після армії я не закидав, активно займався страйкболом, вся необхідна амуніція у мене була. Вже через два тижні я відправився в Урзуф. Там проходили тренування близько місяця, після чого почались бойові виїзди.

Штурм Мар’їнки, коли Євген отримав смертельно небезпечні травми, він пам’ятає, як тепер. “Стафф” разом із товаришем стали на фугас, аби врятувати життя іншим бійцям.

– Ми з покійним “Балаганом” вирішили прикрити собою всі осколки, щоб не зачепило хлопців, які йшли далі від нас. От так ми і злетіли на фугасі. Я став на фугас свідомо. Краще загину я, аніж тридцять хлопців. Просто, коли озираєшся назад і бачиш купу хлопців, у яких над головами наче таблички світяться “дитина” або “недосвідчений”, ти розумієш, що йому ще судилося жити, а в тебе вже є досвід… “Балагана” порубало осколками, його вже немає. Я ж залишився живим. Дуже допомогли бойові побратими. Намагався встати, але як тільки підвівся, нога хруснула, доламалась повністю, і хлопці відтягували мене з лінії вогню, ризикуючи власним життям. Медичну допомогу надавали під деревом.

“Якщо вже вижив, значить, це комусь потрібно”

Чоловік втратив близько п’яти літрів крові, тому лікарі сумнівались у тому, що він буде жити. Та, як каже сам “Стафф”, якщо він вже вижив, значить, це комусь було потрібно.

– З фронту мене відправили до Волновахи, де ампутували ногу. Хоча там вже і ампутовувати не було чого. Просто ножем можна було відрізати, і все. У вересні мене перенаправили до Дніпропетровської лікарні імені Мечникова, де я і познайомився з Дашею. Вона – перукар, голила мене, готувала до операції. Я одразу зрозумів, що це та людина, яку я шукав усе своє життя, і поставив собі за мету будь-якими шляхами добитись Дашу.

Чоловік зізнається, що він завжди був досить жорстокою, холоднокровною людиною, завжди скептично ставився до розмов на тему “метелики в животі пурхають”. Та після знайомства із Дашею, на превеликий подив для самого себе, перетворився на романтика.

– Одразу відчув тих самих “метеликів”, з яких завжди сміявся. Кажуть, що перед смертю людина бачить усе своє життя. Я, коли злетів на фугасі, побачив Дашине обличчя. Коли в лікарні її зустрів – впізнав. Саме завдяки їй я почав продовжувати жити і взагалі щось робити. Я написав їй записку із своїм номером телефону, кинув їй у кишеню. Вона бігала-бігала і все–таки зайшла та написала свій номер телефону. Ми та почали спілкуватись. Вона вивозила мене на візку на прогулянку, потім в Київ до мене приїжджала і, я до неї. Якщо чесно, я своїх залицянь навіть не пам’ятаю, бо весь час був на сильних знеболювальних. Потім в Києві мені дали квартиру двокімнатну, зараз чекаю ордер на заселення. Як тільки всі квартирні питання буде вирішено, заберу Дашу і сина до себе.

“Більше одного разу все одно не вб’ють”

“Стафф” розповідає, що він жодного разу не пошкодував, що пішов воювати. Адже обов’язок кожного чоловіка – захищати свою країну.

– Часто запитують, чому ти не боїшся воювати. Відповідь проста – більше одного разу мене все одно не вб’ють. До того ж, краще померти, як воїн, ніж як боягуз. Ми не йшли воювати за примусом, ми йшли добровільно. Не заради орденів чи медалей, не за грошима.

Хоча без страху не обійшлось, адже кожен воїн є живою людиною.

– Коли іде перший бій, і ти чуєш, що десь там стріляє, ти не боїшся. А коли стріляти починають поряд з тобою, ти бачиш, як падають убиті хлопці, то все кардинально змінюється.

На питання, чим буде займатись після закінчення війни, Женя відповідає однозначно: “Приводити країну до ладу”.

– Дуже круте відчуття, коли на фронті отримуєш дитячі малюнки. Ти одразу розумієш, що ризикуєш життям не просто так, що воюєш заради оцих дітлахів, заради майбутнього.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

автомат жовтою стрічкою, а брат – синьою”

уламок потрапив у Євангеліє, а інший – у монетку. Ось і не вір після цього в обереги…

Постійно тягне назад

Близнюки активно займаються рукопашними боями, тайським боксом. Тому, і перебуваючи в зоні АТО, також намагались знайти час для занять спортом.

– Завдяки спорту багато ситуацій було значно простіше переносити. Ми постійно бігали, віджимались. Також, що дуже важливо, ми зовсім не вживали алкоголю. Твереза людина абсолютно в будь-якій ситуації буде тверезо думати. П'яний воїн – мертвий воїн.

Ярослав зізнається, що після повернення додому їх з братом постійно тягне назад. Адже там залишилось багато друзів, побратимів, які сподіваються на допомогу. Від'їжджаючи з фронту, брати нікому не казали: “До побачення”, лише “До зустрічі!”.

– Це – дурна війна. Але залишатись вдома не потрібно, інакше

вона дійде до кожного українського дому. Обов'язком кожного чоловіка є захист своєї дитини, свого майбутнього, своєї держави.. Люди на фронті воюють не за владу, а за своїх близьких, рідних, за країну, за те, щоб наша Україна була неділимою, соборною. Дуже прикро, що за роки незалежності так мало робилось для того, аби схід і захід об'єдналися духовно. Потрібно було обмінюватися досвідом, запрошувати один одного в гості, контактувати. Мене вразило, що на сході – така страшна “совдепія”, було відчуття, що я повернувся на століття назад.

Наказували або обох, або нікого

Ярослав згадує, що у нього з братом було чимало курйозів під час служби в армії. Служили вони в одній роті, тож “відривались”, як могли.

– Бувало, що один завдання не виконає, а наказують іншого. В результаті командир почав або обох наказувати, або нікого.

Багато сміху було і під час історії з апендицитом. Військовий лікар прооперував одного з братів, а через кілька місяців до цього ж лікаря поступив брат-близнюк із точно таким же діагнозом.

– Хірург був шокований і наявністю ще одного апендициту у пацієнта, і тим, що від попередньої операції навіть шраму не залишилось. Заспокоївся лише тоді, коли дізнався, що має справу із близнюками.

Чоловік розповідає, що завжди відчував певний зв'язок із братом, навіть коли їх розділяла чимала відстань.

– Якщо один хворіє, значить, незабаром й інший захворіє, один пошкодить руку – у іншого теж болить рука…

В українців – козацький дух

Попри сподівання сімей, у них народились не близнята. У Ярослава із дружиною – син, у Володимира – донька.

– Патріотизм виховуємо з дитинства. Це є наша держава, й іншої Батьківщини не буде. Ця земля виховала й дала життя, і її треба захищати. Попри те, що ситуація складна, наша країна дуже багата і гарна. Розчарувань в останній рік є дуже багато, але ми сподіваємось, що смерті не будуть марними, політики працюватимуть на народ і на армію. Як не крути, а наша армія є зразком для всіх. Стільки років її нищили, але вона продемонструвала, що в українців – козацький дух. Моє бажання, щоб ми повністю відділились від Росії, дійсно були самостійними, зовсім ні від кого не залежали. Наша держава – хоч і молода, але сильна й незалежна. Ні один москаль не має права розказувати нам, як жити. Ми повинні диктувати свої умови. Думаю, з часом Україна стане прикладом для багатьох країн.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Пейнтбол заохочує молодь до служби в армії та спецпідрозділах

На хвилі збройного протистояння в Україні дедалі частіше приділяють увазі всьому, що пов'язане із військовою підготовкою, зброєю, амуніцією. На вулицях міст – багато чоловіків у камуфльованій формі, активізувалось чимало пейнтбольних клубів. Саме про цю розвагу чи, може, захоплення сильної статі й піде розмова.

Що ж таке цей пейнтбол? Хто ним займається і для чого? Сама назва пішла з англійської: Paintball – кулька з фарбою. Це командна гра, учасники якої озброєні пневматичними гвинтівками, що стріляють тими кульками, позначаючи місце влучання фарбою. Є різні різновиди гри – спортивний пейнтбол, тактичний та інші. За своєю манерою гра імітує швидкоплинні вогневі контакти на обмеженому просторі. Ігри проводяться на лісових або відкритих полях, у приміщеннях, із природними або штучними перешкодами й укриттями. Розрізняють пейнтбол як вид відпочинку – для всіх охочих, як спосіб тренування – для охоронців, поліцейських або спецназу і як спорт – для турнірних команд.

Може, хтось скаже: не час нині для забав. Проявляти себе треба на фронті, країна в небезпеці… Але ж на передовій передусім мають бути підготовлені бійці, які не будуть вистрілювати набої в молоко, або, ще гірше, стануть легкою мішенню для ворога.

Насправді, пейнтбольні клуби цілеспрямовано не готують воїнів для АТО. Радше вони дають людині базову військову підготовку, практичні навички ведення ближнього бою та інші премудрості військової справи. Адже населення, а особливо кожен чоловік, має бути готовий до певних викликів та загроз. Нині це надзвичайно актуально. Захищати свою державу, свій дім, свою родину мусить вміти кожен чоловік. Тим паче зараз, коли основні боєздатні війська зосереджені на сході держави, територіальна оборона області чи краю стає актуальною як ніколи.

Це при СРСР в школах проводилися серйозні заняття з допризовної підготовки юнаків, а у військо потрапляв чи не кожен 18-річний юнак. Не можна сказати, що пейнтбольні клуби нині взяли на себе цю функцію, це – крапля в морі. До того ж, тут займаються лише охочі. Охочі до навчання, гострих відчуттів та… витрачання власних коштів. Адже амуніція професійного пейнтболіста не дешева.

На Вінниччині є один із таких клубів із символічною назвою “Спарта”. Тут займаються як пересічні вінничани, так і бувалі військовослужбовці й спецпризначенці. Є й учасники АТО, серед яких однин з найдосвідченіших інструкторів Ігор Дебелий. Нині їх досвід та професіоналізм став у нагоді вінничанам, яких професіонали навчають мистецтву ведення бою.

– Для вінничан, і не тільки, “Спарта” відкрилася недавно. База клубу – у центральному парку міста, але щоразу ми проводимо виїзди на спеціалізовані майданчики, полігони, лісову місцевість, – розповідає Ігор Дебелий. – Маємо свою веб-сторінку, де кожен може ознайомитися із нашою діяльністю. Ми щотижня організовуємо пейнтбольні турніри, маємо гарне спорядження, досвідчених інструкторів. Щоразу кількість учасників збільшується, що особливо приємно.

На базі клубу учасники проходять різні види підготовки. Передує теорія та ФІЗО. Далеко не кожен здатен витримувати навантаження під час “бою” у повному спорядженні.

В основному, учасників розподіляють на тактичні одиниці до тридцяти чоловік, визначаються старші – командири, створюються умови, наближені до реальних бойових, і … вперед. Окрім стрілецької (пейнтбольної) зброї, використовуються різні піротехнічні засоби, аби кожен відчув запах пороху, побачив димову завісу, почув вибух. Усе це – для підняття адреналіну. В таких умовах кожна людина діє по-іншому, ніж в спокійній обстановці.

У клубі моделюють різні ситуації, наближені до бойових. Це рух у групі, засідка, дії при обстрілі в автомобілі, бій в приміщенні, визволення заручників та інші сценарії. Особливу увагу надають правилам транспортування поранених та першій медичній допомозі.

– Хто щиро хоче навчатися й оволодіти навичками бійця, неодмінно показує хороші результати вже за кілька занять, – розповідає один з активістів клубу Олександр Побережний. – Ми робимо акцент не лише на особистій натренованості кожного учасника, а й на його підготовці у складі групи, де потрібна неабияка взаємодія для досягнення успіху.

У “Спарті” переконані, що активне захоплення пейнтболом на базі того чи іншого клубу, безумовно, заохотить молодих людей до служби в армії чи спецпідрозділах інших відомств.

Беручи до уваги досвід провідних армій світу, то тут в цьому напрямку далеко пішли вперед. Адже запровадження пейнтболу у збройних силах значно підвищує ефективність бойової підготовки. Більшість чоловіків, які служать у війську, – молоді люди, тому методи навчання повинні бути цікавими, різнобічними, має бути присутнім елемент змагання.

Звичайно, пейнтбол не замінить масштабні навчання різноманітного характеру, але неодмінно стане відмінною практикою у повсякденному вишколі, а особливо стрільбі та веденні бою у складі невеликого підрозділу. І хоч нині пейнтбольна зброя сильно відрізняється від бойової, з часом можна адаптувати її до реальної. Можливості для цього є.

Юрій Ігнат. “Крила України”.

Діло було під Маріуполем...

Герой, про якого я хочу розповісти сьогодні нашим читачам, людина нелегкої та напрочуд дивної долі. Судіть самі. Життя покидало його – не дай Бог. Понад десятиліття він служив у "цікавій" частині – начебто, в простій піхоті, але завдання виконував не звичайні, до того ж – по всій території колишнього СРСР та далеко за його межами. Дослужившись до прапорщика, вступився за підлеглого солдата й побився із п'яним офіцером – був звільнений у запас, але – вже старшим сержантом... В АТО рвався добровольцем ще з весни, а потрапив лише восени за третьою хвилею мобілізації. Перебував начебто далеко від зони активних бойових дій, а поранення все ж отримав. Лікується від "травми", хоча це було реальне поранення, а документального підтвердження цьому ніхто не дає. Є й ще один цікавий момент: цей захисник Вітчизни мешкає у Тульчині, а після поранення на Донбасі життя йому врятував військовий лікар на прізвище... Тульчинський! Втім, про все – по порядку.

Старшому сержантові Григорію Балаю – вже під п'ятдесят. Втім, із початком збройної агресії Росії проти України в Криму та початком бойових дій на Донбасі чоловік одразу ж вирушив до військкомату. Тоді йому відповіли, мовляв, прийде черга – Батьківщина покличе, наразі армії потрібні інші фахівці. Григорій Григорович усе ж не полишав надії приєднатися до славної когорти захисників Вітчизни на охопленому війною сході та продовжував оббивати поріг райвійськкомату. Але вирушив у путь-дорогу він не добровольцем, як сам того бажав, а мобілізованим, отримавши на початку вересня повістку. Так він вдруге залишив свій рідний Тульчин, вдягнувши солдатський однострій…

Перше знайомство із військом у подолянина Григорія Балая відбулося у далекому вісімдесят п'ятому, коли він був призваний до лав Радянської армії та прибув разом із рештою призовників-земляків до Ленінграда. Служити йому довелося неподалік від Виборга, у Камениці. На той час там дислокувалася 45-а гвардійська ордена Леніна мотострілецька дивізія ЛенВО.

Частина, до якої потрапив молодий українець, була дещо специфічною. Точніше, сам полк – начебто звичайний, артилерійський, втім, підрозділ, у якому протягом семи наступних років довелося служити Григорію, був не зовсім звичайним. Так, на петлицях особовий склад носив такі ж, як і усі, артилерійські емблеми, а ось завдання виконував інші. В основному вони були пов'язані з супроводженням вантажів по всій території Союзу та за його межами. Так, за роки служби він побував у Грузії та Вірменії, на Новій Землі та у Таджикистані, в Афганістані та Сирії, Чехословаччині та Югославії, Польщі та навіть на Кубі. Пересувалися зі спецвантажами у складі автомобільних колон та залізничних ешелонів, а також літаками військово-транспортної авіації. Що возили? Та усе! І дорогоцінні метали, і обладнання для космонавтів, і різноманітне озброєння, включаючи ракети й військову техніку. Служба була цікавою й неодноманітною, тож на завершення строкової старший сержант (який хохол без лички, як казали тоді!) із задоволенням залишився на надстрокову, а невдовзі й отримав військове звання "прапорщик". Та до пенсії дослужити йому не судилося. На момент розвалу СРСР у прапорщика Балая було шість календарних та, відповідно, 12 років вислуги у пільговому обрахунку – залишалося прослужити менше половини терміну. Та сталася неприємність. Якось увечері до штабу частини завітав перевіряючий, підполковник зі штабу армії. Завітав із чорного ходу, у спортивному костюмі, та ще й – напідпитку. Самодурові не сподобалося, що солдат, черговий штабу, не віддав йому військове вітання – йому, невідомій особі у цивільному одязі! І ось зухвалий п'яничка у лампасах, але – не генеральських, а спортивних – набив бійцеві пику. Прапорщик не витримав та у свою чергу вдарив бешкетника.

Суд честі був швидким та безжальним. Обидва учасники інциденту отримали нові для них військові звання – підполковник став капітаном та змінив місце служби, а прапорщик протягом двох тижнів був звільнений у запас у званні старшого сержанта. Добре хоча б те, що у військовому квитку була вказана стаття 57 пункт "Є" – службова невідповідність, бо могли б звільнити й за дискредитацію звання.

Свою частину старший сержант запасу залишав у 1992 році, з 15-ма роками загальної й 7,5 календарної за плечима. Їхав до рідної України, яка вже проголосила свою Незалежність. Якби б він знав тоді, 23 роки тому, що вже за кілька місяців рідна 45-а дивізія отримає статус "миротворчої", невдовзі буде переформована у 138-м окрему гвардійську мотострілецьку бригаду, а її особовий склад вояватиме у Придністров'ї, нестиме на штиках свій "новий порядок" в Абхазію та Осетію, братиме участь у бойових діях у Таджикистані та колишній Югославії, насаджуватиме так званий "конституційний порядок" під час двох чеченських війн, а наприкінці кривавого для нашої Батьківщини 2014 року надсилатиме особовий склад для війни на Донбасі! Так, "руський мир", що намагаються нести на багатостраждальну українську землю на штиках Кремля російські найманці та кадрові військовослужбовці, несеться в тому числі й ними, його колишніми товаришами по службі…

На щастя, ні тоді, ні вже згодом, перебуваючи у складі сил АТО, старший сержант запасу Григорій Балай цього не знав, бо, мабуть, інакше зненавидів би свою колишню частину та й усі приємні спогади про військову службу й військове товариство…

А тоді, у дев'яносто другому, він повернувся до рідного Тульчина. Понад двадцять років працював на різних роботах електриком. Тож не дивно, що позивний старшого сержанта у зоні АТО був "Електрик-Плюс".

На жаль, сімейне життя не склалося, й з усіх родичів із теплом у душі він говорить лише про рідну сестру, Олену Житнюк, яка дуже підтримує його як під час його служби у зоні АТО, так і зараз, після поранення, а також доньку Наталю, 25-річну вчительку однієї з сільських шкіл Тульчинського району…

Повістку Григорій Григорович отримав у перших числах вересня, і тут – особиста трагедія: в ніч з 4 на 5 вересня помирає його мати. Попрощався з ненькою син та, замість похорону, вже 6 числа відбув у зону проведення антитерористичної операції – захищати Неньку Україну.

У складі 9-го Вінницького батальйону територіальної оборони вже наступного дня він прибув на аеродром Маріуполь. У секторі "М" старшому сержантові Балаю судилося перебувати два з половиною місяці – до кінця листопада.

– Хоча активних бойових дій на той час у нашому секторі не відбувалося, траплялися й гарячі дні, – розповідає "Електрик-Плюс". – Бувало, по три доби у засідках сиділи, аби засікти сепаратистів та їхні вогневі точки. Траплялися й кумедні випадки. Так, одного разу вночі бачимо – начебто людина стоїть. А тепловізорів у підрозділі – жодного, і відстань значна. Всю ніч пильнували, а коли розвиднілося, бачимо: це – дерево із обрубаним, немов людські руки та голова, гіллям та верхівкою… Іншого разу хтось із хлопців кричить: "Танки!" Добре, що вогонь не відкрили: ранком виявилося, що це – місцеві трактори…

У засідках і брали "язиків", і засікали координати ворожих снайперів та корегувальників вогню. Так, якось Григорій засік ледь помітне сяйво від оптики – хлопці з батальйону "Свята Марія" одразу ж вдарили туди й знищили корегувальника. Іншого разу передав тому самому батальйону координати скупчення бойової техніки й живої сили противника – миттєвим вогневим ударом були знищені БМ-21 "Град", бойова машина піхоти та декілька кулеметних розрахунків.

Знаходячись на півдні Донеччини, Григорій Балай зрозумів, наскільки підступними були плани Кремля щодо нашої держави, та, чому власне, кремлівські пропагандисти кричать на весь світ про "Південний Схід" України, хоча насправді війна триває лише на сході. Просто завдяки патріотизму населення південних та східних областей України, а також оперативності й професіоналізму представників силових структур, які не дали в більшості міст та селищ захопити адміністративні будівлі, а надто – телетрансляційні вежі, путінський бліцкриг провалився на півдні. Та й на сході сепаратистам вдалося зробити заплановане лише у частині Донецької та Луганської областей, хоча, звичайно, й ця частина коштувала й продовжує коштувати десятків тисяч життів… Що ж стосується інших областей сходу та півдня, то, як ми знаємо, спроби заколотів і сепаратистського руху були й там. Старшому сержантові Григорію Балаю довелося бувати не лише в околицях Маріуполя та сусідніх районах Донбасу. Він щиро здивувався, коли побачив бойовиків у начебто тиловому селі Камиш-Зоря Запорізької (!) області. Тоді сепаратисти намагалися угнати худобу у місцевого мешканця, та українська контррозвідка затримала їх, а вдячний господар сказав військовим:

– Хлопці, сепаратисти корову вже все одно зарізали – забирайте на свій батальйон, головне, аби їм не дісталася! Беріть солому – все, що треба беріть, тільки, щоб ніхто не бачив – півсела сепари…

Звичайно, можливо, півсела – це перебільшення, втім, радощів факт знаходження сепаратистів та тих, хто "співчуває" сепаратистським настроям не на Донбасі, а в прилеглому до міжобласного кордону селі Запорожжя, не є втішним.

А поранення старший сержант отримав між окупованим Тельмановим та нашою Волновахою – в полі під селом Гранітне. БМП з десантом, у складі якого знаходився й він, потрапила під мінометний обстріл. На щастя, обійшлося без жертв, та Григорія все ж дістало хвостовиком міни по спині. Відкритої рани не було, та хребці зачепило добряче.

На місці поранення була здоровезна гуля – набряк крові. Кров видалили, та ходити він майже не міг. Пораненого переправили до районної лікарні у Куйбишевому Запорізької області. Після первинної хірургічної обробки рани вертольотом його доправили до госпіталю в Дніпропетровську, а вже звідти волонтери на потягу перевезли до Вінниці. Лікар Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону підполковник медичної служби Євген Тульчинський протягом семи годин робив йому операцію, встановивши на хребті дві титанові пластини, що стягнули між собою вибиті міною хребці. Дві пластини на шести саморізах, 16-сантиметровий шрам та 17 швів – ось яка згадка про АТО залишилася у мобілізованого електрика. Коштувала ця операція й самі пластини, говорить поранений, щось близько 40 тисяч гривень. Та, на щастя, її оплатили волонтери.

– Без волонтерів нам взагалі було б "весело"! – емоційно говорить Григорій Григорович. – Усе, що на мені, – це робота волонтерів, навіть бушлат!

Сьогодні поранений учасник АТО вже виписаний з ВМКЦ Центрального регіону – доліковується вдома. Він дуже вдячний своєму лікареві та персоналу військово-медичної установи за врятований хребет. А вдома, у Тульчині, із задоволенням подякував за допомогу тульчинському міському голові Валерію Весняному. Підтримують і друзі, волонтери. Єдине – у Григорія Балая є, на жаль, типова для багатьох учасників АТО проблема: за медичними документами його поранення проходить як звичайна травма, хоча отримав він його в бою, під обстрілом. А це, як відомо, викликає чимало бюрократичних перепон під час отримання статусу учасника бойових дій та оформлення інвалідності. Залишається сподіватися на те, що вже незабаром українське чиновництво навчиться своєчасно й якісно виправляти усі помилки, що, на жаль, ще мають місце в сумбурі боїв та евакуації поранених – інакше й бути не може! А поки що старший сержант Григорій Балай одужує та постійно телефоном спілкується з бойовими побратимами, жадібно слухаючи новини з "передка" та, як мільйони українців, чекаючи на вистражданий і омріяний мир.

Олексій Тригуб.
"Крила України".
Фото автора та з архіву Г.Балая.

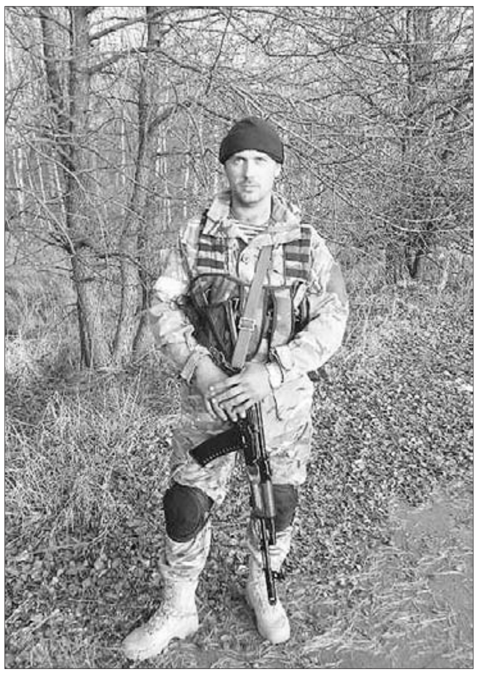
ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Ціна за право жити у вільній державі

– Двадцять друге січня 2015 року назавжди залишило в сім'ї 35-річного солдата Дениса Поповича гіркоту та нестерпний біль в душі, – розповіли нам в окремій бригаді тактичної авіації, що дислокується на Київщині. – Він був одним із тих українських патріотів, які щиро любили свою Батьківщину та віддали за неї своє життя...

Денис Попович мешкав із родиною на Київщині, у селі Морозівка Баришевського району. Жив собі чоловік, працював, разом із коханою дружиною Юлею виховував двох маленьких синочків, продовжувачів роду, шестирічного Кирила та трирічного Іллю. Та коли на нашу Батьківщину підступно напав ворог, що так довго прикидався братом та добропорядним сусідом, сидіти на дивані біля телевізора та спокійно дивитися новини з охопленого війною Донбасу Денис не зміг. Він просто не зміг собі дозволити продовжувати мирне життя, коли кращі з кращих українців гинули на сході. Тому тридцятип'ятирічний чоловік твердо вирішив іти до війська. Якраз тут поспіла й повістка до Бориспільсько-Баришевського об'єднаного військового комісаріату. Так, із третьою хвилею мобілізації солдат запасу Денис Попович був призваний до лав Збройних Сил України та призначений на посаду заступника командира взводу до підрозділу охорони авіаційної бригади.

Здавалося б, до зони проведення антитерористичної операції не потрапив, але й

мобілізації не уникав – можна було б чесно відслужити встановлений термін у тиловому Василькові й повернутися до сім'ї. У досить безпечній обстановці він протягом півроку брав би участь у заходах, пов'язаних із охороною та обороною авіаційної техніки й аеродрому, і ніхто не нарікав би йому за те, що служити довелося не у зоні проведення АТО. Та цього Денис дозволити собі не міг! Щойно він дізнався про формування зведеного загону Повітряних Сил, що складався лише з добровольців та невдовзі мав за ротацією замінити на палаючому Донбасі вже відомий загін, який отримав умовну назву "Дика качка", як одним із перших у частині подав рапорт на переведення до цього підрозділу.

Як згодом розповідали бойові побратими Дениса, він був чуйним, уважним, стриманим, терплячим та, головне, – надзвичайно щирим та справедливим. Він повсяк-

час допомагав товаришам, у нього завжди можна було б знайти підтримку та почути від нього добре слово. Він був насправді людиною із безмежною душею!

22 січня, у День соборності України, в одному з чергових запеклих боїв за незалежність та територіальну цілісність нашої Батьківщини, гранатометник солдат Денис Попович не здригнувся, не розвернувся спиною, а виконав бойове завдання та свій громадянський і військовий обов'язок до останнього подиху, віддавши своє життя за Україну. Денис загинув заради майбутнього своєї родини, своїх близьких, заради кожного із нас!

– Справжня війна і сьогодні продовжує збирати свій кривавий врожай на сході України. За право жити у єдиній незалежній державі наш народ платить надзвичайно високу ціну – життя українських воїнів, кращих синів свого народу, – такими словами командир військової частини полковник Іван Петренко в присутності всього особового складу бригади провів в остан-

ній путь справжнього героя нашої Батьківщини, бойового побратима та людину з безмежною душею солдата Дениса Григоровича Поповича.

Олексій Береговий. "Крила України".

Советы нашим ребятам в зоне АТО от афганца. Это может спасти жизнь!

Продовження. Початок в № 6.

Мы продолжаем публикацию рекомендаций воина-интернационалиста, пожелавшего остаться неизвестным, нашим читателям, которые собираются отправиться в командировку в зону проведения АТО, с уверенностью в том, что опыт этого бывалого "афганца" поможет нашим боевым друзьям уцелеть на войне и выйти из неё победителями.

Война, в общем, – это гнилое дело, но самое страшное на войне – это зачистка городов от боевиков.

1. Если вы проводите зачистку (последние часы вашей жизни), то как в анекдоте: в комнату заходите вдвоем – сначала граната, потом вы.

2. Подойдя даже к открытым дверям любого офиса – не входи. Одним местом чувствуешь, что там может быть враг, не экономь гранаты, выдергивай чеку и закатывай первую. После взрыва через 5 секунд, не выдергивая чеки, закатывай в помещение вторую и сходу за ней вскакивай. Кто уцелеет от первой, при виде второй упадет на пол и закроет голову руками – возьмешь живым.

3. Стоя перед дверью и ожидая своих товарищей, собирающихся для штурма, придержите дверь, чтобы ее было не открыть. Иначе в коридоре увидите или гранату, или ствол.

4. Гранату закатывать по полу. Не кидать.

5. Не бегать перед стволом товарища. Вы перекрываете ему возможность стрелять.

6. Любая закрытая дверь – неприкосновенна, так как может быть заминирована.

7. Ящики не открывать, электронику не включать. Ничего не трогать. Все может быть заминировано. Это важно. Вплоть до того, что нельзя открывать холодильник, даже если очень хочется кушать, или поднимать крышку унитаза.

8. Не трогать трупы, столы и другие предметы (все можно заминировать).

9. При первом выстреле – не "маячить", сразу падать.

10. Не держать палец на крючке (часто погибают товарищи).

11. Не брать патроны из открытых цинков, захваченных у боевиков, они могут вместо пороха в патроны зарядить тротил (разорвет автомат, оторвет голову).

12. Гранаты носить в специальных мешках, открытыми не держать (были зацепы).

13. Нечего из РПГ стрелять по людям, бесполезно (рассчитан только на бронетехнику).

14. Рожки изолентой не перематывай (в бою перекосит патрон – откинешь сразу оба).

15. На АК предохранитель имеет три положения. Собственно, блокировка, автоматический огонь и одиночный. Если вы в панике резко снимете с предохранителя, то наверняка опустите его до упора и поставите, тем самым, в режим одиночного огня. Это сделано, чтобы обезумевший от ужаса боец не просадил магазин за секунду и не остался без патронов. Помните об этом.

16. Предохранитель на АК достаточно мерзко лязгает. Если вам нужно снять его тихо, то оттяните его и плавно переведите в нужный режим огня (это почти всегда одиночный огонь).

17. Перед выходом попрыгайте на месте. Убедитесь, что на вас ничего не лязгает и не бренчит. Антабки на оружии лучше заранее перемотать изолентой или бинтом. Патрон – в патронник, и на предохранитель.

18. Изучите таблицы стрельбы на свое оружие. Пуля летит НЕ ПРЯМО. У нее баллистическая траектория с превышениями и понижениями. Поэтому грамотное определение расстояния до цели и знание таблицы стрельбы – это хорошая возможность попадать быстро, а значит уменьшить время, пока стреляют по вам.

19. Ветер влияет на траекторию полета пули. Изучите влияние ветра на ваше оружие ЗАРАНЕЕ, а не по ходу дела и на глазок.

20. Если вам представилась возможность выбирать оружие – берите такое же (такой же калибр), как и большинство ваших товарищей. На себе много патронов не унести, а кончаются они быстро, особенно в городе, так что если с вами смогут поделиться – это большой плюс. Если вашего товарища убили, не побрезгуйте восполнить свой боекомплект (предварительно получив разрешение от командира).

21. Если вы уходите в "автономку", то вы несете на себе 360 патронов (это 12 магазинов и еще столько же, но в пачках просто кидаете в рюкзак. Сильно сэкономите в весе).

22. Помните, что магазины, расположенные на груди и животе, — это дополнительная бронезащита.

23. Большинство смертей и ранений происходят от осколков. Обычный ватник вполне способен защитить вас от мелких осколков. Повесив поверх еще и разгрузку с магазинами, вы можете считать себя относительно защищенным. Не забудьте поднять ворот.

24. Бронежилет – это очень хорошо. Любой. Даже самый бэушный.

25. Если вам в броник попала пуля – это еще не значит, что он вас спас. Так как энергия пули, остановленная элементом брони, способна нанести вам чудовищную заброневую травму. Ребра ломает почти всегда. А возможен и разрыв органов. Так что если в вас нет дырки – это еще не повод радоваться. Бывает, что дырка была бы предпочтительнее.

26. Не трогайте гранатометы. Стрелять из них сложно. Оставьте это более опытным товарищам.

27. Проведя несколько дней на свежем воздухе, курильщика можно засечь за 70-100 метров. Бросайте курить.

28. Если вам что-то послышалось, останавливаете группу и "даете тишину". Слушайте внимательно. Даже если вы будите тормозить группу каждые пять минут, только редкие идиоты будет вас ругать.

29. Вы никогда, остановившись, не продолжаете стоять. Нужно встать на колено или лечь. Это очень выматывает, но это вопрос выживания всей группы. Если кто-то ленится садиться – заставьте его.

30. Пальца на спусковом крючке быть не должно, даже если оружие на предохранителе.

31. На маршах кладете автомат на руки и складываете их на груди крестом. Так легче нести. При этом большой палец правой руки всегда готов снять с предохранителя, а вскинуть оружие достаточно быстро.

32. Ремень (автоматный) – всегда на шее. Иначе, если попадете в засаду, будет подрыв мины и вы полетите в одну сторону, а ваше оружие в другую, и вы из легкого 300 превращаетесь в 200.

33. На посту не спать. Если заснете, пристрелить вас захотят не только враги. За это, как и за потерю оружия, расстреливали официально. Сейчас расстреливают неофициально.

34. Пописать можно, стоя на коленях, не превращаясь в стоячую ростовую мишень. Туалет – это серьёзно. Если есть специально подготовленная площадка – никаких проблем. Если на марше в лесопосадке (до ветру ходят только втроем: один сидит, двое смотрят вокруг на 180 градусов, многих находили валяющимися в собственных испражнениях).

35. Чихать в себя.

36. Кто медленно бегает – быстро умирает.

Далі буде.

Твой друг Серега-Художник.

МІЖНАРОДНА ІЗОЛЯЦІЯ

“Давай, до свидания!”

Велика Британія відмовила Росії в участі у виставці військової техніки DSEI в Лондоні. Про це повідомив заступник генерального директора російської держкорпорації “Ростех” зі зовнішньоекономічного співробітництва Дмитро Шугаєв. “DSEI-2015 надсилає відмову: Вас на цій виставці бачити не хочемо”, – сказав чиновник в ефірі радіостанції.

Міжнародна виставка триватиме у Лондоні з 15 по 18 вересня. Вона присвячена переважно сухопутній військовій тематиці. Нагадаємо, в липні 2014 р. британський уряд не запросив членів російської делегації на авіасалон “Фарнборо” через події в Україні.

“Міжнародний авіасалон” Фарнборо “є комерційним заходом, яким займається компанія Farnborough International Ltd. Уряд не відіграє ніякої ролі у визначенні, яким компаніям брати участь у виставці. Тим не менш, уряд запрошує представників зарубіжних держав до участі в ролі гостей Її Величності. Однак, у зв'язку з діями Росії в Україні, нікому з представників російського уряду не були надіслані подібні запрошення на “Фарнборо”, – говорилося в заяві уряду країни.

РОЗРОБКИ

Китайська програма “JSF” взяла старт

Довго не роздумуючи, винахідливі авіабудівники почали власну програму розробки перспективного винищувача 5-го покоління з вертикальним зльотом і посадкою. Але на цей раз конструкція нової машини не сильно схожа зі світовими аналогами, а швидше за все, розроблена китайською інженерною думкою.

Технічні зображення, а також деякі ТТХ, недавно з'явилися на одному з форумів китайського ресурсу “mil.news.sina.com.cn”: 13 січня їх виклав один з китайських любителів військової авіації. Також є дані, що новий літак отримає назву J-26.

Сучасний ВЗП – палубний багатоцільовий винищувач-бомбардувальник, складений за схемою “бесхвостка” з використанням концепції “качка”. Знаходиться він у ваговій категорії приблизно між “Rafale” і F/A-18E/F “Super Hornet”, тобто важить майже 15 тонн при нормальній злітній масі. Площа його крила з розмахом 10 м і переднім горизонтальним оперенням з розмахом 6 м становить приблизно 40-42 м².

Винищувач здатний виходити на великі кути атаки і повинен мати досить непогану кутову швидкість розвороту, зрівняну з Jas-39 “Gripen”, але нижчу ніж у “Rafale” через зміщення назад центроплана і відсутність несучої схеми фюзеляжу. Винищувач буде оснащений двома двигунами: основним ТРДДФ АЛ-31Ф-М2 з тягою 14000 кг/с і підйомним двигуном XJ99 тягою 6000 кг/с.

Майже як у всіх західних літаків перехідного і 5-го покоління, у J-26 є 2 вертикальних стабілізатори з невеликим розвалом (близько 15 град.), а також складне крило. Імовірно, що більша частина планера літака буде виконана з надлегких композиційних матеріалів і сплавів на основі літію та алюмінію, адже все 5-покоління має тягоозброєність не менше 1,0. А встановлення підйомного двигуна ще більш обтяжить конструкцію літака.

Носова частина J-26 приблизно така ж, як і у F-35, під радіопрозорим обтічником знаходиться полотно БРЛС з АФАР, дальність дії якої по цілі типу “винищувач” складе приблизно 140 км. На нижніх бічних поверхнях фюзеляжу знаходяться 2 відсіки для озброєння, кожен з яких зможе вміщати до 3 перспективних ракет “В-В” середньої або великої дальності.

Повідомляється, що максимальна швидкість літака буде в межах 1750 км/год, надзвукова крейсерська – близько 1300 км/год. Варто додати, що про даний проект наразі офіційно поки що практично нічого не повідомляється.

-1 БОМБАРДУВАЛЬНИК...

В Росії впав ще один військовий літак

Найбільш вірогідною версією катастрофи фронтового бомбардувальника Су-24М у Волгоградській області залишається відмова техніки. Про це повідомило інформаційне агентство Інтерфакс.

Стан “чорних скриньок”, знайдених на місці катастрофи літака, задовільний, як повідомили в силових структурах. Обидва прилади реєстрації вже підняли на поверхню.

Нагадаємо, бомбардувальник Су-24 М впав 11 лютого в семи кілометрах від злітно-посадкової смуги аеродрому “Маринівка” відразу після зльоту на розвідку погоди. Екіпаж з двох чоловік, що знаходився на борту, загинув. Тіла льотчиків знайшли неподалік від місця падіння літака. Розслідуванням трагедії займається спеціальна комісія Міністерства оборони РФ.

КОНТРАКТИ

ВПС Китаю отримали перший літак CRJ700 NextGen, вироблений в Канаді

Національно-визвольна армія Китаю отримала перший представницький літак CRJ700 NextGen. Інформація про замовлення міністерством оборони КНР семи літаків спеціального призначення виробництва компанії Bombardier Aerospace на суму 330 млн дол США з'явилася у грудні 2012 року.

У той час канадська компанія не надала інформацію, яке китайське відомство і для яких цілей купує ці літаки, але зазначила, що контракт відіграє “велику роль у програмі CRJ700 NextGen”.

Це перший випадок, коли ВПС НВАК закуповують літаки такого класу (за деякими даними, поставлено вже п'ять літаків).

Літак серійно випускається з 2008 року, екіпаж – два пілоти, кількість пасажирів – від 66 до 78 (залежно від класу обслуговування), максимальна злітна маса – 33 т, дальність польоту – до 3700 км, силова установка – два ТРДДФ GE CF34-8C5B1 з тягою по 5700 кг.

Аргентина купить 20 китайських винищувачів FC-1

За останні 18 місяців Аргентина шукала можливість придбання ударних і багатоцільових літаків в Ізраїлі, Іспанії, а також і Росії.

Після численних консультацій із зарубіжними партнерами було прийнято рішення сконцентрувати свої роботи з Китайською стороною, яка змогла запропонувати Аргентині цілу низку спільних військових програм.

Робоча група, створена Аргентиною і Китаєм, опрацювала проект поставки близько 20 FC-1/JF 17 “Грім” виробництва компанії Chengdu Aircraft Corporation. Китайські винищувачі FC-1 (JF-17) є найбільш доступними за ціною бойовими літаками для модернізації ВПС Аргентини.

З часів війни за Мальвінські (Фолклендські) острови ВПС Аргентини не отримували сучасних бойових літаків. ЗМІ повідомляли, що Швеція може продати цій країні винищувачі “Гріпен”, складені на заводі в Бразилії. Але це неможливо, оскільки 30% вузлів і компонентів винищувача виробляються у Великій Британії, яка накладе вето на їхній продаж.

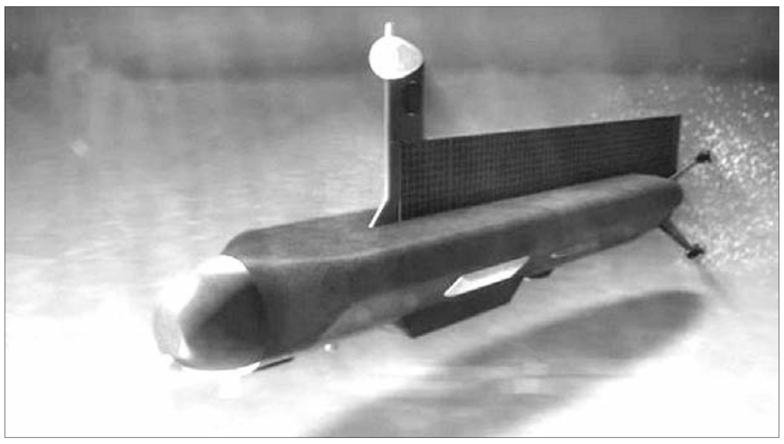
Також повідомлялося, що Росія пропонувала Аргентині бомбардувальники Су-24 з оплатою контракту поставками яловичини й інших сільгосппродуктів, що в принципі було б доречно за умови “безгрошів'я” у країні.

Однак найбільш вигідною виявилась покупка Аргентиною китайських винищувачів FC-1, які мають невелику вартість і хорошу систему матеріально-технічного забезпечення, як говорить колишній командувач ВПС цієї країни. До речі, за повідомленням Defense News, Китай у 2014 році пропонував ці літаки навіть для ВПС Афганістану.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Субмарина для дослідження метанових морів Титана

На симпозіумі Innovative Advanced Concepts (NIAC) НАСА представила проект можливого посадкового модуля для дослідження метанових озер на супутнику Сатурна Титані. Відеоролик і дизайн підводного човна були створені командою COMPASS НАСА за участю дослідників з Лабораторії прикладних досліджень, США.

Зовнішній дизайн підводного човна, який самі автори проекту охрестили Titan Submarine Phase I Conceptual Design, викликає асоціації з ранніми підводними човнами, що з'явилися на нашій планеті в 19 столітті. Проте їхнє технічне "начиння", на відміну від застарілого нині обладнання субмарин минулого, буде перебувати "на вістрі" науково-технічного прогресу, з тим щоб зонд міг здійснювати автономне функціонування і успішно протистояти викликам агресивного навколишнього середовища Титана.

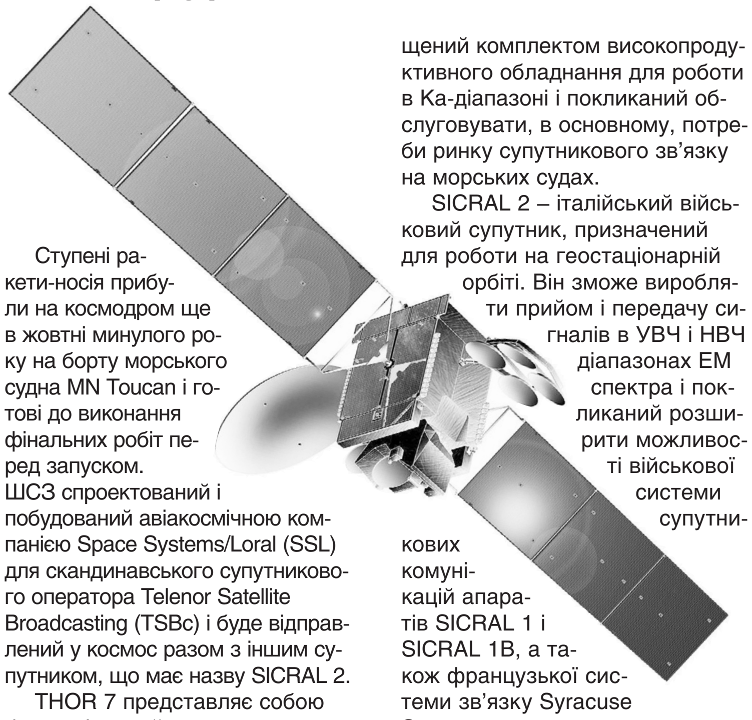
Найбільш імовірним місцем для спуску посадкового модуля стане море Кракена – найбільше вуглеводневе море Титана, розташоване поблизу північного полюса супутника Сатурна. Дані, отримані від зондів, які вивчали Титан, показують, що площа цього моря становить близько 400 тисяч квадратних кілометрів, а глибини в ньому досягають 170 метрів. Це море не можна назвати тихим – для нього характерні течії і припливи, здатні становити серйозну небезпеку для майбутньої субмарини. Крім того, великою технічною проблемою стане підтримання стійкого зв'язку із Землею. Згідно з проектом дослідників з НАСА підводний човен буде спливати на поверхню моря і звідти протягом 16 годин безперервно здійснювати пряму передачу сигналу на Землю (сигнал досягне Землі всього лише через 1,5 години з моменту передачі). Оскільки підводний човен принципово не здатний використовувати як джерела живлення для свого приводу сонячні панелі, команда запропонувала натомість оснастити субмарину радіотермальним генератором Стірлінга.

Офіційна мета місії поки не називалася. Імовірно, новий підводний човен НАСА шукатиме у вуглеводневих морях Титана сліди існування життя в даний час або в минулому.

КОСМІЧНИЙ ЗВ'ЯЗОК

Thor 7 до запуску в космос готовий

Наступного тижня європейський супутник Thor 7 буде відправлений морем до Французької Гвіани, де 16 квітня з майданчика Європейського космодрому Куру буде здійснено його запуск в космос на борту ракети Ariane 5.

Ступені ракети-носія прибули на космодром ще в жовтні минулого року на борту морського судна MN Toucan і готові до виконання фінальних робіт перед запуском.

ШСЗ спроектований і побудований авіакосмічною компанією Space Systems/Loral (SSL) для скандинавського супутникового оператора Telenor Satellite Broadcasting (TSBc) і буде відправлений у космос разом з іншим супутником, що має назву SICRAL 2.

THOR 7 представляє собою багатоцільовий супутник, оснащений комплектом високопродуктивного обладнання для роботи в Ка-діапазоні і покликаний обслуговувати, в основному, потреби ринку супутникового зв'язку на морських судах.

SICRAL 2 – італійський військовий супутник, призначений для роботи на геостаціонарній орбіті. Він зможе виробляти прийом і передачу сигналів в УВЧ і НВЧ діапазонах ЕМ спектра і покликаний розширити можливості військової системи супутникових комунікацій апаратів SICRAL 1 і SICRAL 1B, а також французької системи зв'язку Syracuse System.

Falcon 9 успішно вивів на орбіту обсерваторію DSCOVR

Місія Deep Space Climate Observatory (DSCOVR) американської Національної адміністрації з океану та атмосфери була запущена в космічний простір на борту ракети Falcon 9 компанії Space X 11 лютого о 18:03 за місцевим часом Флориди (23:03 GMT). Технічний збій, що завадив попередньому старту, а також сильні вітри, які не дозволили повторити спробу запуску 10 лютого, призвели до того, що запуск довелося відкласти 11-е число. Втім, цього дня погодні умови були близькі до ідеальних і ніщо не заважало фахівцям провести всі процедури запуску за стандартною схемою.

Слід зазначити, що місія DSCOVR – це партнерський проект між Національною адміністрацією з океану та атмосфери США, НАСА і ВПС США. Основною місією обсерваторії є вивчення космічної погоди; другорядною метою є спостереження Землі з космосу.

Дані, що збираються місією DSCOVR, допоможуть підвищити якість прогнозів геомагнітних бур, що викликаються сонячними виверженнями. Ця обсерваторія замінить собою KA Advanced Composition Explorer (ACE) НАСА, виведений на орбіту в серпні 1997 року. Очікується, що термін служби місії DSCOVR складе принаймні 5 років.

570-кілограмовий супутник DSCOVR оснащений набором інструментів для наукових досліджень Сонця і Землі.

Спочатку проект DSCOVR отримав назву Triana на честь моряка Родріго де Тріана, члена легендарної експедиції Христофора Колумба, який, як вважається, першим побачив берега американського континенту. Супутник планувалося запустити в космос ще в 2001 р на борту шатла Columbia. Проте затримки в розробці систем супутника призвели до того, що запуск довелося відкласти, а потім місія і зовсім була скасована з приходом до влади в США Джорджа Буша в 2000 році. В 2011 було прийнято рішення відновити роботи зі створення місії, і компанією, що забезпечує запуск обсерваторії в космічний простір, була обрана приватна авіакосмічна компанія Space X.

РОСІЙСЬКИЙ ФАКТОР

Бюджет НАСА в 2016 році збільшать на 500 млн доларів

Уряд США планує збільшити бюджет НАСА до $18.5 млрд в 2016 році. За останні три роки в США спостерігається тренд збільшення фінансування НАСА.

Вірогідних причин необхідності збільшення бюджету НАСА декілька. Це, зокрема, можливе припинення після 2020 року Росією експлуатації Міжнародної космічної станції (МКС). У зв'язку з цим, НАСА доведеться за період 2015-2020 року виконати більше наукових експериментів і завдань на борту МКС. На роботи, пов'язані з МКС, планується виділити трохи більше $ 3.1 млрд.

Інша причина – відсутність власних пілотованих космічних кораблів. Через це НАСА доводиться для доставки своїх астронавтів на борт МКС користуватися послугами російських ТПК "Союз-ТМА". На тлі останніх політичних подій, США намагаються мінімізувати свою залежність від Росії в космічній сфері. На програму зі створення багаторазового пілотованого корабля "Orion" планується виділити з бюджету країни $1.1 млрд. Крім "Orion", в США розробляється ще один пілотований корабель: Dragon (компанія SpaceX).

Також потребує завершення проекту щодо створення нового (більш потужного) космічного телескопа (обсерваторії) "Уебба" (James Webb Space Telescope/JWST), якому належить замінити на орбіті діючий телескоп Хаббл. На створення нового телескопа, а також створення інших наукових супутників, для проведення досліджень у сфері планетології, астрофізики, геофізики, фізики Сонця планується виділити майже $5,3 млрд.

Слід додати сюди і продовження робіт зі створення надпотужної ракети "Space Launch System" (SLS), яка буде використовуватися для запусків космічних кораблів до Марса. На цей проект планується у 2016 році виділити НАСА близько $1,4 мільярда.

До речі, у 2014 році бюджет НАСА не перевищував $17,6 млрд, у 2015 році його збільшили на $400 млн. Будемо відверті, США витрачає на освоєння космосу в порівнянні з іншими країнами найбільше грошей, але, з іншого боку, США займає перше місце за кількістю діючих космічних апаратів.

Для прикладу, "Роскосмос" на освоєння космосу отримує з бюджету своєї держави майже $5 млрд (за курсом кінця 2013 року). Як результат, в Росії під управлінням перебуває трохи більше ста космічних апаратів, тоді як у США – понад 400, а в Китаї – близько 140.

ДОСЛІДЖЕННЯ МАРСА

Curiosity здійснює буріння марсіанського каменю

Марсіанський ровер НАСА "пробує на смак" ще один "шматочок" марсіанської гори. Curiosity прибув до гори Шарп, розташованої в кратері Гейл, приблизно п'ять місяців тому. І, починаючи з того часу, робот вагою в 1 тонну успішно отримав за допомогою буріння два зразки порід цієї високої гори. Другий зразок, отриманий з каменю під назвою Мохаве 2, демонструє більш високу кислотність у порівнянні зі зразком, отриманим кількома місяцями раніше з іншого марсіанського каменю, що знаходиться в тому ж регіоні планети.

Як повідомили представники НАСА згідно з даними попереднього аналізу, Мохаве 2 містить "значні кількості ярозіта (окисленого заліза і сірки), який зазвичай не формується в кислотних умовах". Гірські породи, з яких було отримано цей "кислий" зразок, могли бути сформовані за участю води, що протікала в давнину по поверхні Червоної планети.

"Відкритим наразі залишається питання про те, чи була ця більш "кисла" вода частиною тих умов середовища, в яких починалося формування гори, або ж "кисла" рідина просочилася до цього місця згодом", – заявили представники НАСА.

Марсіанський ровер Curiosity борознить поверхню Червоної планети з 2012 року. Протягом приблизно двох перших років, проведених на поверхні Марса, ровер добирався до гори Шарп, яка є основною метою його місії. За час свого перебування на Червоній планеті ровер отримав значну кількість зразків її речовини.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

19 лютого – 1 квітня

19 лютого 1955 р. *народився Командувач ПС ЗС України генерал-полковник Ю.А.Байдак.*

23 лютого 1919 р. *з висоти 850 м парашутист Едельштейн здійснив перший у світі показовий стрибок з парашутом.*

23 лютого 1939 р. *здійснив перший політ багатоцільовий літак ББ-22 (у серії Як-2).*

24 лютого 1935 р. *відбувся перший політ німецького швидкісного 2-моторного лайнера – Heinkel He-111.*

24 лютого 1945 р. *І.М.Кожедуб на Ла-7 першим в СРСР збив реактивний німецький винищувач Ме-262.*

24 лютого 1962 р. *здійснено перший пуск радянської одноступеневої балістичної ракети Р-21 з підводного положення.*

24 лютого 1965 р. *створено ансамбль Повітряних Сил ЗС України "Крила України".*

25 лютого 1945 р. *відбувся перший політ американського багатоцільового винищувача Bell XP-83.*

25 лютого 1965 р. *здійснив перший політ пасажирський дводвигуновий реактивний близькомагістральний літак McDonnell Douglas DC-9-10 з ТРДД Пратт-Уітні JT8D-5.*

25 лютого 1972 р. *відбулося повернення на Землю АМС "Луна-20" із зразками місячного грунту.*

26 лютого 1949 р. *у США почався перший безпосадковий кругосвітній переліт з 4-ма дозаправками в повітрі екіпажу Дж.Галлахера на В-50А.*

26 лютого 1955 р. *відбулося перше успішне катапультування на надзвуковій швидкості. У літака F-100A під управлінням льотчика-випробувача Джорджа Сміта сталася відмова гідросистеми, що призвело до неконтрольованого пікірування. Пілот був змушений катапультуватися на швидкості 1.05М, отримавши при цьому невеликі пошкодження.*

26 лютого 2003 р. *відбувся перший політ лайнера Boeing 777-300ER.*

27 лютого 1965 р. *відбувся перший політ транспортного літака Ан-22 "Антей", екіпаж Ю.В.Курліна.*

27 лютого 1966 р. *АМС "Венера-2" пройшла на відстані 24 тис. км від поверхні Венери і вийшла на орбіту штучного супутника Сонця.*

28 лютого 1942 р. *проведено випробування штурмовика Су-6 (УА) з мотором М-71.*

28 лютого 1943 р. *відбувся перший політ винищувача Як-1М з двигуном М-105ПФ (у серії Як-3).*

28 лютого 1946 р. *відбувся перший політ американського одномісного реактивного винищувача-бомбардувальника Republic F-84 Thunderjet.*

28 лютого 1988 р. *у США завершився навколоосвітній переліт з чотирма посадками на адміністративному літаку "Гольфстрім" (37092 км за 36 годин 8 хвилин 34 секунди).*

1 березня 1946 р. *народився Герой України, заслужений льотчик-випробувач СРСР О.В.Галуненко.*

1 березня 1949 р. *відбувся перший політ британського літака протичовнової оборони AVRO 698 Shackleton.*

1 березня 1957 р. *відбувся перший політ палубного літака АВАКС Grumman E-1 Tracer.*

1 березня 1953 р. *народився директор ДП "Луганський АРЗ" О.І.Мостовий.*

1 березня 1959 р. *здійснив перший політ висотний літак Як-25РВ.*

1 березня 1966 р. *автоматична міжпланетна станція "Венера-3" досягла поверхні Венери, здійснивши перший у світі переліт на іншу планету.*

Гайдамацький полковник

20 лютого виповнюється 130 років від дня народження українського військового діяча, командира полку військ Центральної Ради Дмитра Абриньби. Дмитро Ілліч прожив не довге, але яскраве життя, і загинув, не доживши й до 33 років, боронячи рідну Україну від ворога, що, як і сьогодні, майже століття тому наступав на нашу землю зі сходу...

Дмитро Абриньба народився 8 (20) лютого 1885 року. Він походив з козаків Миргородського повіту Полтавщини. Як і предки, Дмитро з юних років обрав військову стезю, і в 1908 році за 1-им розрядом закінчив Чугуївське піхотне юнкерське училище. У 1908-1910 роках підпоручик Абриньба проходив службу у 61-му піхотному Володимирському полку, що дислокувався у Білостоку. Згодом – у 177-му Ізборському полку у Ризі.

Першу світову війну офіцер-українець зустрів у 36-му піхотному Орловському полку. В боях двічі був поранений, за мужність та героїзм нагороджений орденами Святого Станіслава, Святої Анни, Святого Володимира, Святого Георгія, Святого Володимира, а також Георгіївською зброєю.

Як і сьогодні, війна тоді вносила корективи і в повсякденну життєдіяльність військових і, зокрема, у систему військової освіти – фронт вимагав офіцерських кадрів, і термін навчання у військових навчальних закладах, як, пізніше, і під час Великої Вітчизняної війни й у наші дні, скорочувався. 24 січня 1917 року підполковник Дмитро Абриньба закінчив прискорений курс Військової академії Генерального штабу та обійняв посаду начальника штабу 169-ї піхотної дивізії.

11 липня 1917 року досвідчений і відважний офіцер був призначений командиром 1-го Українського запасного полку у Києві, який сформували з частини Богданівського полку. У вересні-жовтні 1917 року очолював на фронті 209-й піхотний Богородський полк.

Після Жовтневої революції у Петрограді знову повернувся на службу до військ Центральної Ради, деякий час був помічником командира Одеської гайдамацької бригади. З кінця листопада 1917 року – командир Гайдамацького куреня у Катеринославі.

8 січня 1918 року в цьому губернському центрі почалося збройне повстання прибічників більшовиків – місцевої червоної гвардії та українського полку імені Пилипа Орлика, що перейшов на її бік. Місцеві червоні були добре озброєні за особистою вказівкою Леніна. Військове протистояння тривало два дні, причому комендант міста полковник Дмитро Абриньба прагнув мирним шляхом залагодити конфлікт. Але на ранок 10 січня до міста прибув московський більшовицький загін: понад 1300 багнетів. Бій спалахнув із новою силою. З огляду на велику перевагу в силах червоних та деморалізацію серед власних військових, український гарнізон зрештою капітулював. А його командир полковник Абриньба до останньої кулі відстрілювався у приміщенні міського телеграфу, а потім підірвав себе гранатою. З радянського боку загинув 21 боєць. Із українського кількість полеглих достеменно не відома.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Тоже – "Абрамс", но – не танк!

Этот самолёт с очень хорошим визуальным обзором из кабины был разработан американской фирмой "Abrams Air Craft Corporation" как устойчивая платформа, предназначенная для выполнения аэрофотосъёмки и наблюдения за местностью.

Самолёт Abrams P-1 Explorer представлял собой двухбалочный низкоплан цельнометаллической конструкции. Вся передняя часть фюзеляжа-гондолы была застеклена для обеспечения экипажу из двух человек хорошего обзора из кабины.

В задней части гондолы-фюзеляжа установлен звездообразный двигатель воздушного охлаждения Wright R-975-E1 Whirlwind с двухлопастным металлическим воздушным винтом. А задняя часть мотогондолы закрыта кольцевым обтекателем и жёсткими подкосами связана с хвостовыми балками. Балки конической формы сужаются к хвостовой части. Вертикальное оперение – двухкилевое, стабилизатор расположен между балками. Крыло имеет положительное поперечное V. Шасси – трёхопорное с носовой опорой, неубираемое, стойки и частично колёса закрыты обтекателями.

Единственный построенный самолёт P-1 выполнил первый полёт в ноябре 1937 года. В 1938 году на него был установлен форсированный двигатель Wright мощностью 450 лошадиных сил. С новым мотором самолёт развивал

максимальную скорость 322 км/ч, скорость сваливания составляла 102 км/ч.

Авиакорпус Вооружённых сил США поначалу проявил к конструкции определённый интерес, однако в итоге военные предпочли использовать для фоторазведки скоростные истребители. А Explorer, построенный в единственном экземпляре, прослужил пять лет, выполняя гражданские заказы, и ушёл на покой.

Окончательно работы над самолётом прервало начало Второй мировой войны – P-1 передали на хранение. К концу войны самолёт окончательно устарел. В 1948 году P-1 был передан в Национальный авиационно-космический музей (Смитсоновский институт в Вашингтоне).

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

ФУТБОЛ

Маленький подвиг донецького ФК “Шахтар”

Донецький “Шахтар” здійснив маленький футбольний подвиг, стримавши одну з кращих команд планети – “Баварію”. Завдяки нічийному результату (0:0), гірники зберегли власні шанси на вихід у чвертьфінал найпрестижнішого турніру Старого Світу.

“Шахтар” підійшов до матчу в повній бойовій готовності і зумів нав’язати боротьбу більш іменитому супернику.

“Баварія”, як і в переважній більшості своїх матчів, з перших же хвилин заволоділа ініціативою і почала “душити” гірників у їх штрафному майданчику, але вибудувана Мірчею Луческу оборона не здавала позицій.

Найголовніший підсумок – “Шахтар” у домашньому матчі втримав на замку власні ворота і тепер відправиться до Німеччини з непоганими шансами на вихід у наступний раунд. Фаворитом залишається “Баварія”, але нічого не заважає гірникам слідом за першим кроком до подвигу зробити і другий.

Другу частину подвигу належить зробити 11 березня на Альянц Арені. І багато в чому від результату наступного поєдинку цих команд буде залежати оцінка успішності сезону як для “Шахтаря”, так і для “Баварії”.

WSB

“Отамани” здолали “Пустельних яструбів”

В алжирському місті Блед професійний боксерський клуб “Українські отамани” провів другу виїзну матчеву зустріч в рамках п’ятого туру V сезону Всесвітньої серії боксу (WSB) проти “Алжирських пустельних яструбів”. Зустріч завершилася перемогою українців з рахунком 3:2.

Свої поєдинки виграли Хасанбой Дусматов (49 кг), Микола Буценко (56 кг) і Денис Пояцика (91 кг). Зазнали поразки Віктор Петров (65 кг) і Тарас Головащенко (75 кг).

Тепер в активі “Отаманів” – чотири перемоги при одній поразці і друге місце в групі “А”. Алжирці, програвши всі чотири матчі, займають в групі останнє місце. Наступний матч українські боксери проведуть 21 лютого, у Волгограді, проти “Команди Росії”.

БОРОТЬБА

Українські чоловіки – призери Кубка Тахті, жінки – Klippan Lady Open-2015

З престижного міжнародного турніру з вільної та греко-римської боротьби – Кубка Тахті – українські борці везуть п’ять медалей.

Золоті нагороди в скарбничку української збірної принесли представники греко-римського стилю Денис Дем’янков (66 кг), Дмитро Пишков (75 кг) та Жан Беленюк (85 кг). У ваговій категорії до 98 кг наш Дмитро Тимченко став другим, а срібний призер Олімпійських ігор з вільної боротьби Валерій Андрійцев (97 кг) приніс команді бронзову нагороду.

Порадували українських вболівальників і жінки. Юлія Ткач та Алла Черкасова стали призерами міжнародного турніру з жіночої боротьби Klippan Lady Open-2015, який проходив днями у шведському містечку Кліппан.

Українські спортсменки завоювали дві медалі. Чемпіонка світу та Європи Юлія Ткач була першою у ваговій категорії до 63 кг, а співвітчизниця Алла Черкасова розділила “бронзу” з китаянкою Ян Хонг у ваговій категорії до 69 кг.

ТЕНІС

Стаховський стартував з перемоги на турнірі в Марселі

В Марселі (Франція) на турнірі ATP Open 13 пройшли матчі першого кола.

29-річний українець Сергій Стаховський, який займає у світовому рейтингу 59-е місце, стартував з перемоги над 31-ю ракеткою світу, своїм ровесником з Чехії Лукашем Росолом з рахунком 6:3, 6:2.

Поєдинок тривав лише 54 хвилини. За цей час Стаховський взяв чотири подачі суперника, який не зумів заробити жодного брейк-пойнта. Сергій дев’ять разів подав навилiт і один раз помилився на подачі проти одного ейсу і семи подвійних помилок у Росола. Між собою тенісисти грали вперше. Суперник Стаховського по другому колу визначиться в матчі Ян-Леннард Штруфф (Німеччина) – Ніколя Маю (Франція, Q).

ФЕХТУВАННЯ

Шпажисти здобули “срібло” в канадському Ванкувері

Срібну нагороду везе збірна команда України з фехтування на шпагах з канадського Ванкувера, де проходив черговий етап Кубка світу.

З 23 команд, які брали участь у турнірі, сильнішими за українців виявились тільки швейцарці, які у фіналі перемогли наших спортсменів з рахунком 45:41.

На шляху до фіналу Богдан Нікішин, Максим Хворост, Анатолій Герей і Дмитро Карюченко обіграли збірну Аргентини (45:30), далі з перевагою в одне очко перемогли США (39:38) і в півфіналі так само одним уколом вибили з боротьби діючих лідерів світового рейтингу – французів (31:30).

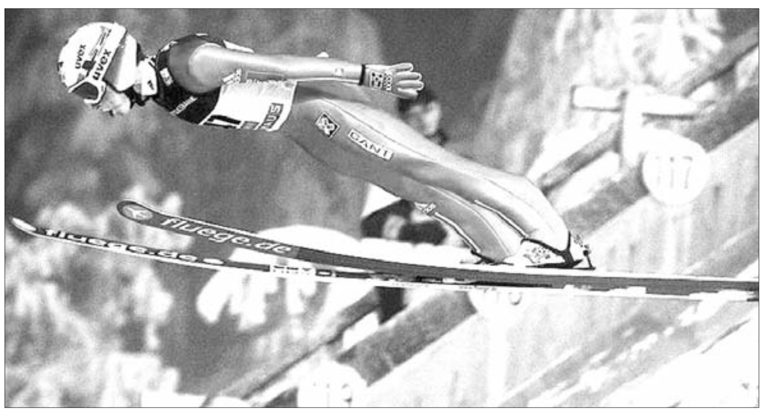
У індивідуальному турнірі, який передував командним змаганням, серйозні шанси піднятися на п’єдестал пошани були в Максима Хвороста. Послідовно перемігши таких суперників, як Андраш Редлі (Угорщина), Бенжамін Стеффен (Швейцарія) і Габріеле Чіміні (Італія), Хворост дійшов до чвертьфіналу, де й поступився майбутньому чемпіонові турніру французькому спортсменові Ронану Густіну з рахунком 15:12.

СТРИБКИ НА ЛИЖАХ

Літаючий лижник встановив світовий рекорд з дальності стрибка

В Вікерсунді (Норвегія) завершився 16-й етап Кубка світу зі стрибків на лижах з трампліна.

На польотному трампліні К-200 у другому старті норвежець Андерс Фаннемель встановив новий світовий рекорд з дальності стрибка, оновивши досягнення словенця Петера Превца. У неділю в першій спробі норвежець пролетів 251,5 метри, що на 1,5 метри перевершує рекорд Превца, що словенець встановив напередодні.

Сторінку підготував Владислав Дем’яненко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 7340 Зам. № 152206.
Перший редактор Сергій Свенцицький

ІМЕННІ ЛІТАКИ

“Україна – Північний полюс-2000”

Цей літак Іл-76МД з бортовим номером 76732 знаходиться у бойовому строю 25-ї гвардійської транспортної авіаційної бригади. Своїм написом “Україна – Північний полюс-2000” та емблемою на борту він зобов’язаний наддалекому перельоту, що був здійснений 15 років тому, навесні 2000 року.

Свій перший політ цей військово-транспортний літак виконав у рік випуску, 1987-й. Проте в експлуатації він знаходиться не всі ці 28 років, а трохи менше – з 22 листопада 1991 року, тобто його почали експлуатувати ВПС України майже одразу після здобуття нашою країною державної незалежності та суверенітету.

У квітні 2000 року цей літак взяв участь у першій в історії України арктичній експедиції “Україна – Північний полюс-2000”, яка була проведена з метою популяризації України як могутньої авіаційної та спортивної держави світу.

Експедиція складалася з двох частин: перельоту за маршрутом Київ – Хатанга – Північний полюс – Хатанга – Київ і десантування парашутистів з літака Іл-76МД на дрейфуючу крижину Північного полюсу серед безмежних вод Північного льодовитого океану та перельоту літака Ан-28 за аналогічним маршрутом з посадкою на ту ж крижину.

До експедиції входило 43 учасники – 22 спортсмени-парашутисти, 6 членів екіпажу літака Ан-28 Центрального аероклубу ім. О.К.Антонова ТСОУ, 11 членів екіпажу літака Іл-76МД ВПС України та 4 чоловіки групи забезпечення. Загалом було задіяно 5 одиниць авіаційної техніки – літаки Ан-28, Іл-76МД, Ан-26 та 2 вертольоти Мі-8.

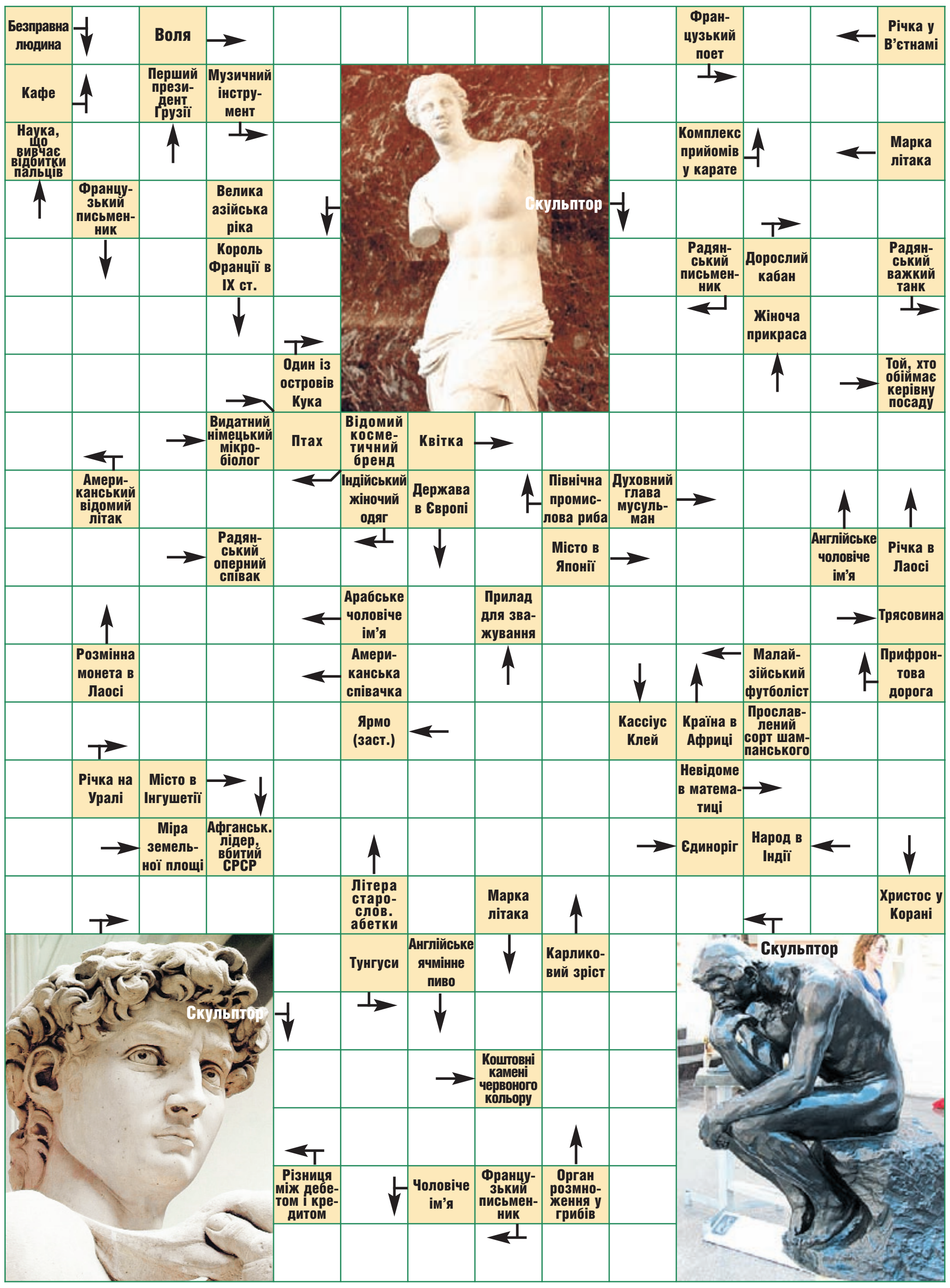
9 квітня 2000 року на військовому майданчику аеропорту “Бориспіль” відбулися урочисті проводи десантної групи і групи забезпечення експедиції Міністром оборони України. Літаком Іл-76МД ВПС України вони вилетіли за маршрутом Київ – Москва – Хатанга.

15 квітня о 08.00 за місцевим часом десантна група літаком Іл-76, керованим екіпажем на чолі з командиром транспортної авіаційної бригади полковником Костянтином Шушаріним вилетіла за маршрутом Хатанга – Північний полюс.

На Північному полюсі українські парашутисти виконали при температурі за бортом -50°С та швидкості вітру на крижині 8-10 м/с заплановані стрибки на крижину. Українські військові льотчики вперше провели десантування парашутистів в Арктиці і вдало виконали дуже складне завдання.

Сьогодні “арктичний” борт знаходиться у бойовому складі своєї бригади. Як пишуть дослідники-аматори на різних ресурсах у мережі Інтернет, у числі декількох залізних літаючих побратимів цей літак близько року тому був знятий з консервації у зв’язку з бойовими діями на сході України. Так чи інакше, подібні відомості, очевидно, не варто висвітлювали до остаточного закінчення антитерористичної операції. Скажімо так: до мораторію на польоти авіації Повітряних Сил Збройних Сил України, який фактично був закріплений Мінськими домовленостями на початку вересня 2014 року, цей літак виконував польоти й перевезення вантажів у рамках проведення АТО.

Олексій Тригуб. “Крила України”.

ПЕРЕДПЛАТА

Крила України

Видання можна передплатити у відділеннях зв’язку. У каталозі видань України на 2015 рік передплатний
індекс - 22242 на сторінці 49

Оплата здійснюється платіжним дорученням (для колективних передплатників) та поштовим переказом (для індивідуальних передплатників).

Вартість передплати на 2015 рік:

172 грн 00 коп. – на 1 рік; 43 грн 00 коп. – *на 3 міс.;*
86 грн 00 коп. – *на 6 міс.;* 14 грн 36 коп. – *на 1 міс.*

Вартість одного примірника – 3 грн 60 коп.

ПЕРЕДПЛАТА

АВТОДРОМ

Volkswagen представив рестайлінговий Caddy

Компанія Volkswagen офіційно представила оновлену версію одного із найпопулярніших в Україні фургонів Caddy. До автодилерів рестайлінгові автомобілі потраплять вже на початку літа нинішнього року. Європейська ціна базової моделі складатиме майже 15 тисяч євро.

Оновлений Caddy отримав іншу передню частину з великою решіткою радіатора, видозмінені фари головного світла та задній бампер, нові задні ліхтарі і дверцятку багажника. Щодо інтер’єра, то тут змін не менше: двері відтепер матимуть абсолютно інші карти, оновлено панель приладів. Крім того, у Caddy з’явилася нова інформаційно-розважальна система й інше рульове колесо.

Під капотом німецькі інженери передбачили найрізноманітніші як бензинові, так і дизельні двигуни. Серед них бензинові: 1,0-літровий силовий агрегат потужністю 102 к.с., 1,2-літровий потужністю 84 к. с. і 1,4-літровий потужністю 125 кінських сил. Крім цього, водіям доступні дизельні агрегати TDI. Потужність таких моторів коливається від 75 до 150 кінських сил. Для замовлення буде доступний автомобіль з автоматичною коробкою передач або механічною на вибір покупця.

Сергій Клименко. “Крила України”.